

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS — MAI 2001

Curierul Adventist

7 Creștini buni, cetățeni buni?

10 Un singur om, ce schimbare!

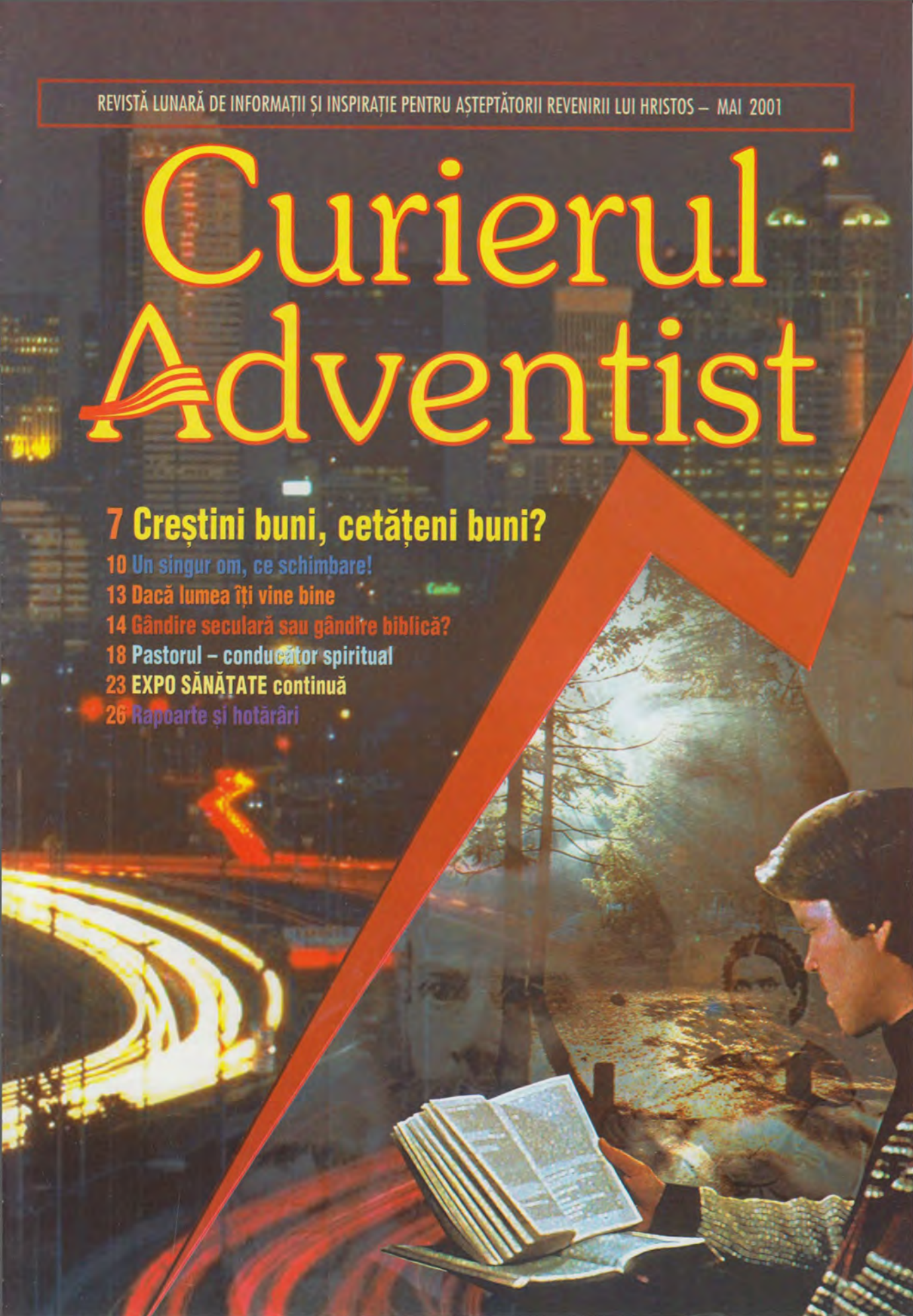
13 Dacă lumea îți vine bine

14 Gândire seculară sau gândire biblică?

18 Pastorul – conducător spiritual

23 EXPO SĂNĂTATE continuă

26 Rapoarte și hotărâri

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Vasile Ciobanu,
Pavel Memete, Emilian Niculescu,
Teofil Petre, Iosif Suci

Colaboratori speciali: Ion Buciu-
man, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Cristian Modan,
Gheorghe Modoran, Ernest Szasz
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Copertă și poster:

Dragoș Drumaș

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
postal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Branște nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVIII nr. 5**

Invățătura Bibliei ar fi sădit în mintea și în inima oamenilor acele principii de dreptate, cumpătare, adevăr, echitate și bunătate, care sunt însăși piatra unghiulară a prosperității națiunii. „Dreptatea înalță un popor.” Prin ea „se întărește un scaun de domnie” (Prov. 14,34; 16,12). Lucrarea neprihănirii va fi pacea; iar urmarea: „odihna și liniștea pe vecie” (Is. 32,17). Acela care ascultă de Legea divină va respecta cu toată conștiinciozitatea legile țării lui. Acela care se teme de Dumnezeu va onora pe împărat în exercitarea oricărei autorități drepte și legitime. (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, ed. 1997, pag. 282, 283)

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău” (Ex. 20,12)... Porunca a cincea cere din partea copiilor nu numai să dea respect, supunere și ascultare părinților lor... Ea încurajează respectul față de slujitorii lui Dumnezeu, față de conducători și față de toți aceia cărora Dumnezeu le-a dat să aibă autoritate. (*Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 307)

Nu trebuie să lucrăm într-un mod prin care să ieșim în evidență, dând impresia că apărăm trădarea. Să îndepărtăm din toate scrierile și din vorbirea noastră expresiile care, luate aparte, ar putea fi interpretate greșit, făcându-le să apară potrivnice legii și ordinii. Totul trebuie să fie cercetat cu grijă, ca nu cumva să fim trecuți în rândul celor care încurajează necredința față de țara noastră și față de legile ei. Nu ni se cere să sfidăm autoritățile. Va veni un timp când, datorită faptului că susținem adevărul biblic, vom fi tratați ca trădători; dar timpul acela să nu fie grăbit din cauza gesturilor imprudente, care trezesc vrăjmășie și ceartă...

În Numele Domnului, trebuie să mergem mai departe, desfășurând steagul Lui, apărând Cuvântul Său. Când autoritățile ne poruncesc să nu facem această lucrare; când ne interzic să vestim poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, atunci avem datoria să spunem așa cum au spus apostolii: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Fapte 4,19,20).

Să lăsăm ca Dumnezeu să aibă în grijă Sa problema condamnării autorităților și a cârmuirilor. Cu blândețe și iubire, noi, ca santinele credincioase, să apărăm principiile adevărului așa cum este el în Isus. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 395, 396, 398)

Există înaintea noastră perspectiva unei lupte continue, cu riscul înțemnițării, al pierderii proprietății și chiar a vieții, pentru a apăra Legea lui Dumnezeu, care este desființată de legile oamenilor. În această situație, rânduilele omenești vor impune o supunere vizibilă, deschisă față de legile țării, de dragul păcii și al armoniei. Și sunt unii care vor impune o asemenea atitudine, folosindu-se chiar de textul Scripturii: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte... Stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu” (Rom. 13,1).

Cei care caută să-i oblige pe oameni să respecte o instituție a papalității și care încalcă autoritatea lui Dumnezeu fac o lucrare la fel ca aceea a conducătorilor iudei din zilele apostolilor. Când legile conducătorilor pământului sunt aduse în opoziție cu legile Conducătorului suprem al universului, atunci aceia care sunt supuși devotați ai lui Dumnezeu vor rămâne credincioși față de El. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 754, 755)

Duhul Sfânt, călăuză în cunoașterea adevărului

Aron Moldovan

Adevărul este ceea ce corespunde cu realitatea, armonia dintre ceea ce se susține și ceea ce există cu adevărat. Orice descoperire și orice invenție reale își au originea în Dumnezeu. În sens teologic, adevărul este ansamblul învățăturilor corecte cu privire la Dumnezeu și la împlinirea planurilor Sale prin Isus Hristos. În esență, Isus Hristos este Adevărul (Ioan 14,6). El era „plin de har și de adevăr” (Ioan 1,14). Dar adevărul mântuirii este descoperit prin Duhul Sfânt, despre care se spune, de asemenea, că este adevărul (1 Ioan 5,6) sau „Duhul Adevărului” care se descoperă prin Cuvântul scris (Ioan 17,17).

Posibilitățile omului de a descoperi adevărul sunt limitate. Chiar domeniul natural nu poate fi cunoscut în întregime de om. Omul este mărginit de timp, de spațiu și de propriile sale imperfecțiuni. Totuși, el poate descoperi o serie de legi ale naturii și poate crea tehnologii pentru aplicarea în practică a legilor descoperite. Posibilitățile actuale de deplasare, de comunicare, de investigații și de tratamente medicale constituie o dovadă în acest sens. Însă domeniul în care întâmpinăm cele mai multe dificultăți de înțelegere este cel religios, teologic, spiritual. Aici „multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Prov. 14,12). Natura noastră coruptă ne predispune să fim înșelați. De aici decurge marea noastră nevoie de a fi călăuziți de Duhul Sfânt în activitatea de cunoaștere a adevărului „care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Tim. 3,15). Este important să învățăm unii de la alții și să conlucrăm cu reprezentanții aleși ai bisericii, dar viața creștină implică o relație personală, autentică, profundă și permanentă cu Mântuitorul, prin Duhul Sfânt. El, *Paracletos*-ul, a treia Persoană a Dumnezeirii, ne călăuzește „în tot adevărul” (Ioan 16,13), dă mărturie despre Isus Hristos (Ioan 15,26), descoperă starea noastră păcătoasă, neprihănirea Domnului Hristos și responsabilitatea noastră (Ioan 16,8).

Dacă omul dă pe față onestitate, dragoste de adevăr, dispoziția de a-l urma cu orice preț, „Duhul Adevărului” îl va călăuzi „în tot adevărul” necesar pentru mântuire și îi va furniza și puterea necesară pentru punerea lui în practică.

Avem asigurarea că „Domnul este bun și drept: de aceea arată El păcătoșilor calea. El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa... Cine este omul care se teme de Domnul?

**Omul este mărginit
de timp, de spațiu
și de propriile sale
imperfecțiuni.**

Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă. El va locui în fericire și sâmbânța lui va stăpâni țara” (Ps. 25,8.9.12.13).

O rugăciune potrivită pentru cei doritori de călăuzire divină este și următoarea: „Îmi întind mâinile spre Tine, îmi suspină sufletul după Tine, ca un pământ uscat. Grăbește de m-ascultă, Doamne! Mi se topește duhul: nu-mi ascunde fața Ta! Căci așa ajunge atunci ca cei ce se pogoară în groapă!... Arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalț sufletul... Învață-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă” (Ps. 143,6.7.10).

Un asemenea apel sincer pentru călăuzire nu va rămâne fără răspuns. Domnul a promis: „Voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat” (Is. 44,3). Pământul inimii va fi astfel înviorat și roada Duhului nu va întârzia să apară; „când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Is. 59,19).

Studiul Cuvântului va deveni astfel o delectare, „bucuria și veselia inimii” (Ier. 15,16), iar mărturia despre Mântuitorul, o sarcină plăcută, întreținută de un foc al dragostei irezistibile față de semenii. Părtașii unei asemenea experiențe vor strânge rândurile, nu vor pierde timpul cu lucruri neesențiale, nu își vor idolatriza ideile, ci, asemenea primilor creștini, vor înlătura toate barierele care îi mai despart, pentru a-și încheia misiunea în unitate și dragoste.

CUPRINS

- 3, 5 Editoriale
- 6 Cuvântul președintelui
- 7 Creștini buni, cetățeni buni?
- 10 Un singur om, ce schimbare!
- 13 Dacă lumea îți vine bine
- 14 Gândire seculară sau gândire biblică?
- 16 Altare și innuri de biruință transilvane
- 18 Pastorul – conducător spiritual
- 20 Fiice ale Ierusalimului
- 21 Cercul de licurici, la dispoziția dv.
- 23 EXPO SĂNĂTATE continuă
- 25 Colțul copiilor
- 26 Rapoarte și hotărâri
- 28 Știri
- 31 La odihnă

Biserica rămășiței

Am parcurs cu deosebită satisfacție și cu mult interes paginile *Curierului* din februarie 2001. Pentru claritatea orizontului spiritual descoperit în libera dezbatere despre biserica lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, consider că acest exemplar este cel mai bun număr românesc apărut în ultima jumătate de secol. Felicitări pentru curajul de a-l publica, pentru ținuta înaltă a dezbaterii (nu importă proveniența)! Îmi pot imagina controversa pe care articolele amintite au stârnit-o în mijlocul celor care s-au născut într-o „colivie spirituală”, care nu mai pot părăsi grătile și nu mai pot zbura în libertate.

Mă bucur să simt modestia tonului, și nu permanenta grijă de supraevaluare. Mă bucur să constat că luăm relativitatea noastră mai în serios decât „infaibilitatea” de până acum. Mă bucur pentru că, în sfârșit, biserica noastră a încetat să-și impună părerile și a început mai degrabă să le propună. Dacă Dumnezeu ar fi dorit să impună principiile Sale, i-ar fi hipnotizat pe toți să facă voia Lui. Libertatea de alegere a făcut din noi partizani pasionați ai lui Dumnezeu.

Vă mulțumesc pentru stăruința și efortul depuse în trimiterea *Curierului Adventist*.

Aurel Zgonea, Overath, Germania

Pastorul – predicatorul Cuvântului

„Pagina pastorului” din *Curierul Adventist* din martie a.c. pare a fi un deschizător de drum în arta predicării Cuvântului. Privim cu speranță spre viitor. Am parcurs o perioadă de timp în care „omul” de la amvon a spus cine este el, ce a realizat el, ce poate el, iar opaițul nostru abia mai pălpăia. Nu pe noi, ci pe El să-L laudăm, „căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă” (1 Cron. 16,25). „El le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Mat. 4,19). Lui Matei i-a spus: „Vino după Mine” (Mat. 9,9). „Și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli” (Luca 6, 13). Observăm că alegerea o face Dumnezeu. Deosebirea între alegerea lui Dumnezeu și alegerea omului, o suportă turma.

Eugenia Bubău, Târgu Mureș

Unde este biserica adventistă?

Nu știu dacă în România există ca aici, în Germania, o agendă cu adresele tuturor bisericilor adventiste din țară. Aș dori să existe o astfel de agendă, pentru că oameni cu care luăm contact, chiar și turiști, ne cer adrese ale bisericilor adventiste din localitățile în care merg. Până în prezent, nu le putem spune decât să se intereseze în localitățile respective și, desigur, interesându-se, sunt îndrumați, dar găsesc alte biserici. Cineva spunea că a fost îndrumat la mai multe biserici până când a găsit biserica noastră. Rog, dacă este posibil, ca în cadrul redacției dv. să fie tipărită și o agendă cu adresele bisericilor adventiste din România.

Mulțumesc.

Nicu Stănoiu, Hanovra, Germania

Adresele tuturor bisericilor adventiste din România pot fi găsite pe internet, la www.adventist.ro/proba. – Redacția

Curierul plătit în sistem ramburs

Apreciez calitatea revistei *Curierul Adventist* și îmi pare rău pentru că destul de puțini sunt cei abonați. Am analizat, în biserica de aici, care este motivul pentru care există un singur abonament la *Curierul Adventist*. Am ajuns la concluzia că oamenilor le este mai ușor să plătească o revistă pe lună decât să plătească pentru tot anul o dată. Probabil v-ați gândit și dv. la lucrul acesta. Vreau doar să sugerez sau să subscriu la ideea că este avantajos să se ofere și posibilitatea unor comenzi care să fie onorate în sistem ramburs. Domnul să vă binecuvânteze în lucrul dv.

Ovidiu Damian, Caracal, Olț

Există posibilitatea de a obține *Curierul Adventist* pe baza unei comenzi care să fie onorată în sistem ramburs. Pentru a primi revista în acest fel, comanda trebuie să fie făcută anterior apariției revistei, și anume până pe data de 10 a lunii precedente. De asemenea, reamintim că se pot face abonamente pentru restul anului, până la data de 10 a fiecărei luni. Prețul unui exemplar al revistei este de 8.000 lei, cu abonament, respectiv 16.000 lei, fără abonament. – Valeriu Petrescu, directorul Casei de Editură „Viață și Sănătate”

Paharul și funia

Iosif Suciu

Două obiecte banale, prea obișnuite ca să aibă un loc aparte în mintea noastră. Paharul este prezent peste tot. Pentru un însetat, un pahar cu apă este o binecuvântare neprețuită. Hristos vorbește despre paharul cu apă în sensul unei răsplătiri momentane, dar și viitoare. Vinul, pe care îl găsim în paharele celor mai avuți sau în casele împărațesti, vorbește despre o slujbă respectabilă, în fața unui suveran care se aștepta să fie servit de unul dintre cei mai de încredere slujitori ai săi, cum a fost Neemia. Și totuși, o singură dată, un Împărat Și-a servit slujitorii, undeva într-o încăpăre nu prea luată în seamă atunci. Le-a întins paharul asemenea unui slujitor credincios. Și au băut toți din el.

Cu funia, lucrurile stau puțin altfel. Vechimea ei o depășește pe cea a paharului. Fratele ei mai modern și mai puternic, lanțul, nu a reușit să ștergă istoria funiei, tot mai puțin folosite astăzi. Spre deosebire de pahar, care astămpăra setea, funia, de cele mai multe ori, strângea în ștreangul ei capete, bune și rele, în funcție de cine era mai tare.

Dincolo de o utilitate obișnuită, uneori chiar pervertită, paharul a căpătat valoare de simbol pentru un anumit drum. El definește un drum nobil, presărat cu învinuiri, acuzații, batjocură, bătaie, durere, lacrimi, tăcere și mai ales amărăciunea suferinței. Prietenii au rămas undeva la poartă. Cei mai apropiați sunt pe undeva pe aproape și dorm, iar El singur trebuie să bea paharul. Nu paharul Lui, ci al meu, adică al nostru, al fiecăruia. Amar pahar. Omenescul refuză să-l golească, dar El a făcut-o. Și apoi, trădarea cea mare, pe față, îmbrăcată într-un sărut de afiș, rămas în istorie, până astăzi, ca sărut al trădării. Finalul a fost atârănarea pe lemn, în cuie, până la ultimul strigăt, cel de sfârșit, de biruință... adevărata biruință.

Funia simbolizează un alt drum, mai ușor, mai comod și fără probleme prea mari. Ea începe cu libertatea alegerii și mai ales cu inițiativa lui Iuda, acceptată de Maestru, dar însoțită de un ușor avertisment. Apoi, bine văzut de cei din jur, viața lui a fost împletită ca funia, o parte foarte vizibilă, ca de vitrină, iar cealaltă ușor umbră, „ca sub tejghea”. Criticile și dezacordul lui față de Învățător erau prezentate ca sugestii sau remarci binevoitoare și înțelepte. „Pierderea” ocaziilor de sporire a resurselor financiare și materiale ale familiei sau ale bisericii era aspru tălmăcită ca incompetență și lipsă de viziune asupra realității. Remarcile delicate, dar și directe ale Învățătorului nu erau luate în serios. Dimpotrivă. O lecție îi era binevenită. În taină, cu grijă, Iuda a pregătit o demonstrație care „să clarifice lucrurile despre puterea

Vindecătorului”. Și au fost clarificate cu adevărat, pentru toți. Întâi pentru cei din jur și apoi pentru toți. Trădare nerușinată. Sărutul a adus funia pentru legat mâinile Celui iubit, dar foarte repede a înconjurat capul sărutătorului; cu o mică deosebire: mâinile au fost legate de altcineva, iar capul a intrat singur în funie. Stupid, dar adevărat. Și foarte normal. Nici nu se putea altfel. Păcat de ucenicie. Și când mă gândesc că și eu sunt ucenic...

Iată încă un lucru interesant: cele două drumuri s-au confundat iarăși și iarăși, până aproape de sfârșit. Cel puțin în mintea celor din jur.

Astăzi lucrurile s-au mai schimbat puțin, nu în principiu general, ci în forma de manifestare. Chiar dacă nici nu am observat uneori, pe drumul credinței de astăzi, mai devreme sau mai târziu, fiecăruia ni se oferă, la alegere, paharul sau funia. Nu a mai rămas nimic altceva de ales. Timpul le-a cam luat pe toate. Paharul și funia sunt și astăzi simboluri, cu același deznodământ pentru aceleași categorii de oameni. „Nu este nimic nou sub soare. Ce a fost va mai fi” (Ecl. 1,9). Strategia este aceeași, cu alți protagoniști și uneori cu metode mai adecvate timpului. Alegerea nu privește doar viața spirituală, în relație cu Același Învățător, ci se evidențiază mai ales la primul pas al relației cu El: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții... Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13,34,35). Astfel, funia și paharul definesc drumuri și relații dintre noi, cei care avem sau declarăm că avem o relație de iubire cu Domnul Isus.

Astăzi, camera de sus este jos, iar noi spunem mereu că suntem „sus”. Probabil că așa este. Tu și eu știm mai bine unde suntem fiecare și ce am ales, chiar dacă nu toți cunosc aceasta. Eu știu totuși ceva sigur; că El este chiar la ușă și vine să lămurească lucrurile cu „paharul și funia” (vezi Apoc. 22,12). Și încă ceva: Cel care urmează să vină a ales paharul, nu paharul Lui, ci al meu; și l-a băut, pentru ca tu și eu să nu ne temem să alegem. Ai ales cumva altceva? Între cele două drumuri, este o punte însângărată. Este întinsă pentru cei care vor să-și reconsidere alegerea. Dacă mai ai funia, arunc-o. Ia paharul și privește în sus și dincolo, la final, la Marele Final! Curaj și binecuvântare. „Nu te teme... Eu sunt cu tine...” (Ier. 1,8).

Iosif Suciu este președintele Conferinței Transilvania de Nord.

Duhul Domnului Se va odihni

Adrian Bocăneanu

Cu multă bucurie, revin la capitolul 11 din Isaia, un capitol preferat pentru mine. Cele scrise aici au avut ca împlinire profetică viața și slujirea Mântuitorului. În același timp, cele scrise aici sunt un model pentru fiecare urmaș al Domnului Hristos. Versetul 2 arată spre Duhul Sfânt ca sursa tuturor trăsăturilor și acțiunilor admirabile din viața Domnului Isus. „Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.” Domnul Isus a acceptat cu toată inima călăuzirea divină prin Duhul Sfânt și I-a recunoscut mereu prezența și lucrarea. „Duhul Domnului este peste Mine” și Mi-a indicat lucrarea pe care o am de făcut, iar Eu voi fi supus acestor instrucțiuni și voi face ceea ce Mi s-a dat să fac: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit” (Luca 4,18.21). Ca urmași ai Domnului Isus, beneficiem de aceeași prezență și avem aceeași chemare la supunere față de îndemnurile Duhului, „căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8,14).

Judecata justă

Ca urmare a călăuzirii Duhului, continuă Isaia, Mesia „nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite” (Is. 11,3). Felul lui Isus de a-i evalua pe oameni este absolut uimitor și merită să fie studiat cu atenție. În ce ne privește, suntem în mod fatal influențați, chiar determinați de „înfățișare” și de „cele auzite”. Chiar dacă ne place să ne măgulim că suntem corecți și imparțiali, prin natura noastră nu putem fi. Nici chiar atunci când avem cele mai bune intenții și nu suntem determinați de vreun interes, tot nu putem să ne ridicăm deasupra limitelor umane. Numai dacă ne supunem călăuzirii Duhului și acceptăm sfatul Său putem să facem judecăți juste.

Nevoia ascultării de Duhul este importantă în hotărârile personale cu privire la oameni și mai ales în hotărârile colective cu privire la oameni, ca în dezbaterile comitetelor și adunărilor generale, la nivelul comunității, al conferinței și așa mai departe. Regulile după care se desfășoară asemenea lucrări aduc un anumit grad de protecție față de judecățile părtinitoare, bazate pe criterii superficiale. Dar natura umană își găsește loc în orice situație, pentru că regulile nu pot niciodată să acopere absolut toate detaliile, iar înmulțirea excesivă a regulilor aduce un simțământ nejustificat de siguranță, în timp ce, de fapt, stimulează natura firească.

Ceea ce ne lipsește cel mai mult nu este inteligența și precizia administrativă. Îndemnul pentru noi, ca persoane și ca biserică, este: „Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul” (Apoc. 2,7).

Judecata justă cu privire la sine

Dacă ne este imposibil să îi judecăm just pe alții,

suntem și mai neputincioși când este vorba de noi înșine. Chiar pe noi ne judecăm „după înfățișare” și hotărâm cu privire la noi „după cele auzite”. De aceea consumăm atât de mult timp pentru ceea ce înfățișăm și ne preocupăm atât de mult ceea ce auzim. Nu putem să înțelegem singuri nici judecata lui Dumnezeu asupra stării noastre de păcat, nici judecata prin care am fost socotiți neprihăniți. Toate sunt împotriva naturii noastre. Avem de învățat de la Mântuitorul nostru, care „Se supunea dreptului Judecător” (1 Pet. 2,23).

Judecata justă cu privire la misiune

În încheiere, să lărgim și mai mult înțelesul cuvintelor din Isaia și să-l aplicăm la misiunea bisericii. Există domenii de activitate în care, chiar prin natura lor, se judecă „după înfățișare”. Societatea este construită pe acest principiu. Industriile și comerțul, ca să nu mai vorbim de politică, țin seama de „cele auzite”. Există puțină preocupare pentru esența lucrurilor. Imaginea contează.

Biserica Domnului Hristos nu are voie să își stabilească obiectivele și să își evalueze lucrarea după asemenea criterii. Responsabilitatea noastră, ca trimiși ai lui Dumnezeu, trebuie să reflecte preocuparea lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii. Este în discuție viața celor iubiți ai lui Dumnezeu, mântuirea celor pentru care Domnul Hristos a suferit atât de mult, viitorul celor pentru care cerul duce un război neobosit cu forțele răului.

În acest context, nu putem fi mulțumiți să creăm o impresie bună. Nu este suficient să se spună lucruri drăguțe despre noi. Nu ne vom împăca cu nimic până când toți răscumpărații Domnului vor fi în siguranță, în casa Sa. Misiunea bisericii nu se limitează la ceea ce se petrece înăuntrul zidurilor ei: să ne predicăm frumos unii altora, să ne cântăm unii altora cu bun-gust și rafinament, să ne facem unii pe alții să ne simțim bine. Ceea ce se petrece în interiorul bisericii trebuie judecat după efectul pe care îl are în afara bisericii.

Până unde se întinde răspunderea noastră? Vechiul adagiul al misionarului care spunea „Parohia mea este lumea” trebuie să fie mai mult decât o expresie interesantă. „Duhul este plin de răvnă” (Mat. 26,41) și noi nu putem să fim mai puțin decât atât.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Noua adresă a Uniunii de Conferințe este: Strada Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Comuna Voluntari, Județul Ilfov. Numerele de fax și de telefon vor fi anunțate în curând. Pentru corespondență, se recomandă următoarea adresă: O. P. 34, C. P. 50.

Creștini buni, CETĂȚENI BUNI?

Rodney Nelson

Daniel Webster, important om de stat și orator american din secolul al nouăsprezecelea, a declarat odată că „ceea ce îi face pe oameni creștini buni îi face și cetățeni buni”. Această declarație ne conduce la întrebarea-cheie: Este creștinismul esențial pentru o societate bună și dreaptă? Depinde o societate liberă de influența creștinismului? În mod paradoxal, în America de astăzi, creștinii conservatori sunt acuzați că au o influență care ar nega drepturile cetățenești ale altora. În esență, mulți consideră că creștinii au o influență *negativă* asupra societății, dacă nu sunt chiar o *amenințare*.

Mulți creștini apără viața prenatală și luptă în mod sistematic pentru păstrarea ei; în schimb, majoritatea americanilor (între care și mulți creștini) răspund că aceasta este împotriva dreptului femeii de a pune capăt unei sarcini, dacă ea alege să o facă. Mulți creștini sunt împotriva eutanasiei (provocarea unei morți nedureroase unui bolnav incurabil), în timp ce un număr tot mai mare de americani consideră aceasta o încălcare a dreptului cetățenilor de a muri, dacă așa aleg ei. Mulți creștini doresc să-și exprime credința în arena publică, însă mulți americani se simt ofenșați, văzând în aceasta o încălcare a drepturilor celor care au convingeri contrare. Mulți creștini cred că drepturile homosexualilor sunt drepturi speciale; de aceea, ei sunt etichetați drept homofobi și se spune că fac o discriminare. Creștinii cred într-o familie tradițională, formată din soț, soție și copii; dar unii americani consideră că această definiție a familiei este îngustă și bazată pe prejudecăți. Multe grupări ale femeilor privesc credința creștină tradițională ca fiind nu doar un obstacol pentru femei, ci o instigare la șovinismul istoric împotriva lor. Și lista continuă.

Dar să vedem cum au stat lucrurile atunci când creștinismul tocmai intrase în scenă și societatea era pluralistă (la fel ca astăzi), dar prezenta valori cu totul contrare valorilor și eticii iudeo-creștine. Să vedem cum s-a purtat biserica primară în mijlocul acuzațiilor, al exclusivismului și al înțelegerii greșite într-o cultură păgână.

Când creștinismul a început să influențeze lumea romană mai largă, el s-a găsit în conflict cu opinia și cultura care predominau în primii săi ani de existență. Oficialitățile romane și societatea romană în general au început să ia notă de această nouă religie, care vestea credința într-un Mesia iudaic. Treptat, s-a ajuns să se facă distincție între creștinism și iudaism. Iudaismul, deși luat în derâdere și disprețuit de mulți romani, era respectat ca o tradiție veche, câștigând astfel o anumită re-

cunoaștere ca religie legală în cadrul imperiului. Pentru mult timp, creștinismul nu a avut un asemenea statut.

Roma avea tendința să vadă creștinismul ca fiind nu o religie, ci o superstiție (*superstitio*) ateistă. Romanii se considerau religioși (*religiosus*) și evlavioși (*pius*), iar creștinismul îl considerau o superstiție și o ramură disidentă. O superstiție era privită ca fiind orice credință sau practică ce devia de la obiceiul roman. Creștinismul era considerat ca fiind grosolan și exclusiv, deoarece creștinii refuzau să participe la festivitățile și sărbătorile de stat. Mai târziu, creștinii aveau să fie acuzați de cea mai gravă ofensă – refuzul de a-i aduce omagiu împăratului.

Convingerile și practicile creștine erau înțelese greșit. Circulau zvonuri că creștinii sunt canibali (datorită cuvintelor: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi”, rostite în legătură cu Cina Domnului), că practică incestul (credincioșii se salutau unii pe alții ca frați și surori cu o „sărutare sfântă”), că desfășoară activități secrete (pentru că aveau servicii închise ale Cinei Domnului), că practică perversiuni sexuale (creștinismul era confundat cu gnosticismul), că sunt ignoranți și săraci (cei mai mulți convertiți erau din clasele de jos), că au o filozofie falimentară (în comparație cu filozofia clasică greco-romană) și că sunt fanatici (alegeau să moară ca martiri). Creștinismul întâmpina o dificultate imensă în privința relațiilor publice.

Apologeții creștini vin în ajutor

Începând cu apostolii, creștinii au căutat să răspundă acuzațiilor aduse împotriva lor de cultura în care trăiau. Cuvântul *apologetică* (*apologoe*) a ajuns în vogă. „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală (*apologian*) de nădejdea care este în voi” (1 Pet. 3,15). „M-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3). În secolele următoare, creștinii aveau să ia și să dezvolte această noțiune într-o apărare foarte complexă a credinței lor.

Ce le-au spus apostolii cititorilor și ascultătorilor lor despre relațiile cu imperiul? Întrebarea aceasta este crucială, pentru că și creștinii de astăzi se confruntă cu probleme similare. Nu este deloc întâmplător faptul că ei au urmat exemplul Mântuitorului lor. Aceasta demonstrează continuitatea dintre învățăturile Domnului Isus și cele ale apostolilor.

Domnul Isus a pus temelia, prin cunoscutele și provocatoarele Sale cuvinte din Matei 22,21 (vezi și Marcu 12,17): „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu

ce este al lui Dumnezeu". Religia de stat a primit cu surprindere această declarație, pentru că, în lumea iudaică și în cea romană, autoritățile religioase și civile erau una singură. A face o separare între obligațiile față de una dintre ele și apoi față de cealaltă era într-adevăr fără precedent.

Această învățătură nouă a oferit imboldul pentru declarațiile de mai târziu ale apostolilor, prin care loialitatea față de Dumnezeu era pusă înaintea celei față de stat. „Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: 'Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu'" (Fapte 4,19). Acest mod de gândire a fost unanim printre ceilalți apostoli. „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni" (Fapte 5,29). Această declarație era într-adevăr revoluționară.

Raționamentul acesta s-a transmis în învățătura apostolilor privitoare la autoritatea romană. Pavel l-a îndemnat pe Timotei să facă „rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri" pentru toți cei aflați în funcții cu autoritate, inclusiv autoritatea romană. Scopul era ca fiecare creștin să poată „duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea" (1 Tim. 2,1.2). Pavel i-a spus lui Tit că credincioșii trebuie să fie totdeauna „gata să facă tot ce este bine, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii" (Tit 3,1.2). Petru i-a îndemnat pe ciutorii săi să fie supuși „împăratului, ca înalt stăpânitor", pentru că astfel urmau să astupe „gura oamenilor neștiutori și proști" (1 Pet. 2,13.15).

Cea mai remarcabilă declarație din scrierile apostolice referitoare la relațiile dintre biserică și stat se află în Romani 13,1-7. Este suficient să spunem că aceia care cred în Domnul Hristos trebuie să fie supuși autorității civile, pentru că ea a fost rânduită de Dumnezeu să conducă. A te împotrivi ei este ca și cum te-ai împotrivi lui Dumnezeu. Creștinii trebuie să manifeste supunere față de stat prin achitarea impozitelor și prin fapte bune. Aceste declarații generale au asigurat un fâgaș prin care creștinii trebuia să evite pedeapsa

din partea statului (vers. 5), nedându-le motiv autorităților civile ca să gândească rău despre ei.

Domnul Isus și apostolii i-au învățat pe creștini să fie cetățeni buni, să contribuie prin fapte bune la binele societății în care trăiau și să manifeste umilință și cooperare (chiar să plătească impozite, un lucru pe care iudeii îl urau). S-a schimbat modelul acesta în biserica postapostolică?

Apologetica postapostolică

Deși unii dintre ei i-au criticat într-o anumită măsură pe adversarii lor păgâni, primii apologeti creștini au demonstrat o mare fidelitate față de înaintașii lor, apostolii. Există exemple abundente care arată că acești apologeti și-au apărât credința, încercând să demonstreze că sunt cetățeni buni.

Când a fost confruntat cu martiriul, Policarp (70-155), un discipol al apostolului Ioan, a declarat hotărât, în timpul interogatoriului greu, condus de consulul roman: „Am considerat că este potrivit să vă prezint convingerile mele; pentru că noi suntem învățați să dăm toată cinstea cuvenită (care nu atrage nici o încălcare a drepturilor noastre) puterilor și autorităților rânduite de Dumnezeu" (*Martyrdom of Polycarp*, cap. 10).

Justin Martirul (100-165), cel mai mare apologet din secolul al doilea, fusese păgân. În lucrarea sa, *First Apology* (Prima apologie, cap. 2), el i-a îndemnat pe romani să verifice zvonurile despre o conduită nepotrivită a creștinilor, menționate anterior. El a repetat învățăturile Domnului Isus din Matei 22,21, privind plățirea impozitelor, și a spus că creștinii se roagă pentru împărat (cap. 17). În cele din urmă, el a susținut că, dacă se ține cont de realitate, se va constata că, de fapt, creștinii sunt „cetățeni morali, drepte și că ei respectă legile; ei sunt 'cei mai buni aliați ai imperiului pentru asigurarea ordinii'" (J. David Cassell, „Defending the Cannibals", *Christian History* 17, Nr. 1:15).

Irineu (195), un discipol al lui Policarp, a citat Romani 13,1-7 în lucrarea sa, *Împotriva ereziilor*. „De aceea, conducătorii pământești au fost rânduiți de Dumnezeu pentru binele națiunilor, și nu de diavolul,

care niciodată nu are odihnă... pentru ca, prin stabilirea de legi, ei să poată să împiedice creșterea fărădelegii printre popoare... ei sunt 'slujitorii lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta'" (cap. 24).

Tertulian (160/170-215/220) a declarat: „Noi înălțăm rugăciuni către Cel Etern pentru siguranța conducătorilor noștri" (*Apology*, cap. 30). De asemenea, el a spus că se fac rugăciuni „... pentru deplina stabilitate a imperiului și pentru interesele romane în general... noi ne oferim ajutorul (prin rugăciune) pentru dănuirea Romei" (cap. 32). În loc să se închine împăratului, creștinii „se încred în Dumnezeu ca scut al lor". Tertulian a avut chiar curajul să afirme, în cele din urmă, că „Cezarul este mai mult al nostru decât al vostru, pentru că Dumnezeul nostru l-a rânduit" și creștinii „fac mai mult decât voi (romanii) pentru binele lui" (cap. 33).

Aplicații contemporane

Societatea din timpul bisericii primare nu se deosebește de cea de astăzi așa de mult cum s-ar putea crede. În primul rând, Imperiul Roman era pluralist din punct de vedere religios. În al doilea rând, era pluralist din punct de vedere filozofic. În al treilea rând, era mai tolerant din punct de vedere religios și cultural decât se crede adesea. Dificultatea apărea când o religie refuza să aducă omagiu chipului împăratului sau să respecte tradiția romană. În al patrulea rând, multe dintre relele sociale care asaltau societatea romană produc suferință și în societatea noastră. În pofida multor deosebiri dintre civilizația romană și cea contemporană, există destule asemănări între ele, ca să putem face unele paralele.

Din punct de vedere istoric, biserica și cultura (prin cultură înțelegând valorile și obiceiurile promovate de lume – n. red.) s-au aflat totdeauna în tensiune una față de alta, chiar și în era creștinismului medieval. Principalul motiv pentru conflictul dintre creștinism și cultură îl constituie exclusivismul lui. Creștinismul îndrăznește să-i spună lumii că nu există decât o singură cale de mântuire și un singur etalon de moralitate, care

vin de la un singur Dumnezeu. Într-o lume din ce în ce mai pluralistă, această activitate nu este bine primită.

Creștinismul a fost întotdeauna o religie a vieții. Domnul Isus a venit să dea viață și să o dea „din belșug” (Ioan 10,10). El a venit să dea viață veșnică celor care cred (1 Ioan 3,16). Creștinismul susține sfințenia vieții omenesti la toate nivelurile. Într-o lume romană, în care avortul și infanticidul erau practicate liber, creștinii s-au remarcat pentru compasiunea și respectul lor față de întreaga viață umană. Această tradiție s-a transmis în biserica postapostolică (vezi *Didache* 1:1; 2:2; *Epistle of Barnabas* 19:5; Athenagoras, *A Plea for the Christians* 35:6; Clement din Alexandria, *Pedagogus* 2. 10. 96; Tertullian, *Apology* 8:6; 9:4).

Creștinii au fost cunoscuți pentru compasiunea lor față de tineri, față de cei asupriți, față de cei nenorociți și față de bătrâni. Societatea romană se aseamăna cu cea din zilele noastre în faptul că nu acorda valoare lucrurilor și mai ales vieții omenesti. Creștinii au fost cunoscuți în Roma, așa cum sunt cunoscuți și astăzi, pentru că au apărut viața umană în toate formele ei, prenatală, tânără sau de vârstă înaintată.

O altă zonă de asemănare este aceea a acuzațiilor pe care le întâmpină creștinii în „războaiele culturale”. Într-o civilizație care consideră toleranța o virtute esențială, creștinii care își declară opinia împotriva unui stil de viață sau a unei convingeri pot fi etichetați ca fiind intoleranți și condamnat. Le pot fi încălțate drepturile în arena publică sau pot fi denigrați în mijloacele de informare. În Roma, creștinii erau denigrați de filozofii și de împărații de atunci. Erau înjosiți prin graffiti (inscripții sau desene zgâriate pe pereți) și, din când în când, erau dați ca hrană leilor, pentru a satisface setea de sânge a publicului. Societatea din Roma antică era sălbatică în multe privințe și creștinii au suferit ca urmare a acestei sălbăcii.

Aș vrea totuși să spun că, în domeniul acesta, există o deosebire majoră între societatea din timpul nostru și cea din Roma antică. Trebuie să ne așteptăm ca, atunci când apără dreptatea, creștinii să fie denigrați și acu-

zați în arena publică. Isus i-a avertizat pe ucenicii Săi că vor fi persecutați pentru că vor da mărturie despre El. Și totuși, a-ți fi încălțate drepturile pentru că faci ce este bine este una; dar a-ți fi încălțate drepturile pentru că tu o ceri este cu totul altceva. Să luăm ca exemplu martiriul. Primii creștini credeau că martiriul era mărturia supremă în favoarea Domnului Isus. Dar impresia că ei caută să devină martiri datorită credinței în Domnul Hristos a tulburat societatea romană. În același fel, creștinii de astăzi, care protestează împotriva întunecimii din cultura noastră, pot fi ușor percepuți ca fiind o amenințare la adresa societății.

Creștinii etichetați drept fundamentalisti de dreapta nu trebuie să fie surprinși de răspunsul pe care mărturia lor îl atrage din partea unora din societatea pe care ei o iubesc așa de mult. Dar a fi etichetați pentru că ei atacă sau critică într-un mod lipsit de iubire oameni care practică un stil de viață păcătos este altceva. Creștinii trebuie să arate o cale mai bună și să recunoască faptul că transformarea fiecărui om va transforma cultura. În cele din urmă, primii creștini au transformat lumea din jurul lor, când au ajuns la putere, dar aceasta a fost însoțită de pierderea mărturiei lor față de lume. Atunci creștinismul nu a mai fost conștiința societății; el devenise voința societății.

Într-o societate și o cultură postmodernă, creștinii se găsesc în situația în care se aflau și înaintașii lor din Roma antică. Ei se confruntă cu o societate care este pluralistă și în care conducerea democratică extinde tot mai mult piața ideilor. Cultura creștină nu mai are supremație în societatea occidentală sau în cea americană.

Ar fi înțelept dacă creștinii s-ar întoarce la istoria lor veche și ar redescoperi funcția calității de cetățean creștin într-o cultură precreștină. Într-adevăr, creștinii trebuie să învețe din nou rolul de cetățean creștin, ca să aibă discernământ și să dea mărturie într-o societate care pierde tot mai mult din vedere conduita civilizată și responsabilitatea cetățenească. Deși societatea noastră postmodernă este departe de barbarismul și de cultura inumană ale

Romei antice, ea devine rapid un mediu în care nu mai există nimic de o valoare absolută și în care secularismul creează o pustietate a conștiinței. Creștinii va trebui să-și potrivească din nou busola morală ca să înfrunte acest proces aparent inevitabil.

În concluzie, ceea ce face dintr-un om un creștin bun creează, într-adevăr, și un cetățean bun; ba chiar un cetățean mai bun decât necreștinii obișnuiți. De ce? Pentru că creștinii se preocupă de cei pe care societatea îi neglijează adesea – ei îi iubesc pe cei dezavantajați, pe cei care încă nu s-au născut, pe cei slabi și pe cei muribunzi. Creștinismul este o religie umanitară, care caută să asigure viața și libertatea pentru toți oamenii. Cele mai multe organizații umanitare din Statele Unite au fost înființate direct sau au fost influențate indirect de creștini.

Creștinii intră în conflict cu societatea din jurul lor atunci când încep să condamne, în loc să mântuiască. Solia și exemplul creștinilor pot să provoace tensiune și să creeze probleme culturii dominante, dar aceasta este de așteptat. Creștinii trebuie să continue să facă bine și să fie cetățeni buni. Primii creștini, care au crezut în Domnul Isus, au fost persecutați pentru credința și pentru anagajamentul lor, dar au continuat să fie cetățeni buni. Așteaptă Domnul mai puțin de la noi? Încercarea de a-i schimba pe oameni schimbând mai întâi cultura este contraproductivă pentru etica creștină a iubirii, a servirii și a faptelor bune. Când creștinii atacă necreștinește cultura, se creează linii de luptă pentru ștergerea cărora va trebui să treacă decenii întregi.

Să urmărim exemplul primilor noștri înaintași creștini în relațiile cu societatea. Să se spună despre creștinii de astăzi, de la sfârșit și început de mileniu, că și-au dat mâna cu înaintașii lor cei răscumpărați, ca să aducă un punct de cotitură pentru civilizația în care trăiesc. Fie ca ei să facă aceasta căutând să se asemene cu Mântuitorul lor, nu încercând să corijeze cultura. Aceasta va transforma națiunea noastră.

Rodney Nelson este profesor de istorie.
Liberty, iulie/august 2000

UN SINGUR OM, CE SCHIMBARE!

Cum a influențat Patrick lumea din timpul său?

Jonathan Gallagher

Cunoaștem foarte puține lucruri despre omul acesta, care a trăit cu mult timp în urmă, la marginea lumii cunoscute atunci. Discuțiile continuă în ce privește locul nașterii, limba natală și strămoșii lui. Există păreri diferite despre aproape fiecare eveniment din viața sa, iar unii se întreabă chiar dacă el a trăit vreodată sau nu.

Și totuși, influența lui Patrick, apostolul irlandezilor, este fără îndoială una dintre cele mai însemnate din istorie. Prea puțin ne dăm seama că, fără Patrick, fără transformarea irlandezilor din păgâni războinici în creștini generoși, cu știință de carte, fără protejarea celor mai bune lucruri din trecut și fără delectarea în prezența lui Dumnezeu, desfășurarea civilizației din vestul Europei ar fi fost cu mult diferită, iar experiența noastră actuală, mult mai săracă.

Fără Patrick, Europa ar fi rămas practic lipsită de cărțuri, de cărți și de învățătură, atunci când hoardele barbare au învins resturile anemice ale Imperiului Roman, cândva puternic. Nu ar fi existat comori ale trecutului, din care mai târziu să poată avea loc o Renaștere. Nu ar fi existat un bogat depozit de cunoștințe, din care să se extragă. Nici manuscrise extraordinare de frumoase, care inspiră mintea cu ilustrațiile pe care le conțin, în timp ce limba scrisă vorbește.

Fără Patrick, ar fi fost posibilă chiar pierderea unui mod de gândire, a unei tradiții teologice și a unei solii a credinței prin aprecierea frumuseții și unicității, care constituie o parte așa de însemnată din moștenirea irlandeză.

Scribii irlandezi au fost cei care au transcris cu atâta grijă toate cărțile pe care au putut pune mâna, păstrând ceva din cunoașterea greu câștigată timp de secole. Ei au fost cei care au păstrat civilizația la marginea sa din spre apus și au adăugat scânteia vitală a unei Evanghe-

lii care a fost la fel de deschisă, frumoasă și liberă ca peisajele irlandeze. Mai târziu, ei au restituit darurile lor unei lumi răsaritene care uitase mult și câștigase puțin. Ei au progresat în ce privește iubirea, încrederea și politețea. Toate acestea datorită lui Patrick și lucrării începute de el.

Alegerile unei singure persoane

Adeseori, se pare că tot ce facem nu are aproape nici un efect. Poate că ne întrebăm: *Cine sunt eu, acest „vierme mic și neînsemnat”, pentru ca faptele sau cuvintele mele să transforme pe cineva? Ce schimbare produce viața mea? Ce aș putea să realizez vreodată?*

Este destul de ușor să ajungem defetiști, să ne întoarcem pe cealaltă parte și să ne culcăm iarăși, gândind: *Ce rost are?*

Dar Patrick nu a făcut așa.

Deși – mai mult decât majoritatea oamenilor – avea destule motive să se simtă dezmoștenit, abandonat și fără importanță, el s-a ridicat deasupra situației grele în care se afla.

Născut într-o familie înstărită de britanici romani, într-o parte prosperă a imperiului în declin, Patrick a avut toate avantajele stării sociale favorabile și ale unei bune educații timpurii. Fără îndoială, părinții săi făcuseră planuri ca el să aibă o carieră bună ca membru productiv al societății, ca om de cinste, ca bun cetățean al Romei. De asemenea, el urma să fie creștin, cu tot ceea ce însemna aceasta – în ce privește siguranța în prezent și speranța pentru viitor.

Toate aceste vise au fost spulberate o dată cu sosirea unei cete de năvălitori irlandezi. Ei l-au răpit pe Patrick, în vârstă de 10 ani, și l-au vândut ca sclav. Având ca stăpân un rege din comitatul irlandez Antrim, el a fost trimis pe dealuri să aibă grijă de vite și a devenit un biet

păstor înfometat, care trebuia să îndure cum putea mai bine rigorile climate reci.

Nu avea haine, hrană, adăpost. Ducea o viață aspră în ținutul acela muntos, singur cu sine și cu vitele în cea mai mare parte a timpului. Contactul ocazional cu asupritorii săi era cu atât mai dificil, pentru că nu le înțelegea limba.

Ispta de a se descuraja și de a-și dori moartea trebuie să fi venit adesea. Departe de cei pe care îi iubea, Patrick era un străin care ducea o viață nouă și grea într-o țară străină. Și totuși, convingerile sale au fost cele care l-au susținut și l-au condus în cele din urmă la o altă viață, una de slujire față de Dumnezeu, în loc de sclavie față de un conducător irlandez.

După câțiva ani ca sclav-păstor, Patrick s-a hotărât să plece. Ascultând această chemare, a luat o corabie, s-a întors în patria sa și s-a alăturat iarăși familiei lui. Dar, în pofida bucuriei de a fi acasă, Patrick și-a adus aminte de nevoile celor pe care îi cunoscuse în Irlanda cea păgână. Zeii irlandezilor erau respingători și groaznici, se bucurau de violență, moarte și sacrificii omenești – o litanie îngrozitoare a răului rostit sub masca adevărului divin.

Întorcerea în Irlanda

Nefiind acum nici britanic, nici irlandez, Patrick și-a părăsit iarăși familia, de data aceasta voluntar. A luat o corabie și s-a întors în Irlanda să vestească Evanghelia.

Cu ce rezultat? În câțiva ani, societatea irlandeză a fost transformată. Vechile noțiuni păgâne, războinice, în ce privește curajul violent, onoarea personală și miturile de odinioară au fost înlocuite cu valorile creștine ale iubirii, bunătații și adevărului.

Creștinismul lui Patrick, așa cum s-a dezvoltat în Irlanda, nu avea decât puțin din forma dezvoltată pe continent. Multe lucruri pur și simplu nu se aplicau. Irlanda nu avea cetăți, deci organizarea ei era foarte diferită. Cuvântul era răspândit de predicatori călători, care duceau o viață simplă. Acești slujitori ai Evanghe-

liei, neavând nevoie de sistemul religios de pe continent, se simțeau liberi să folosească Biblia ca bază pentru învățatură și predicau în limba locală. Astfel, principii doctrinale, cum sunt Sabatul zilei a șaptea, credința în înviere și speranța în a doua venire a Domnului Isus, toate au fost acceptate în credința irlandezilor. Evanghelia lor era o Evanghelie a bunătații, a libertății, a deschiderii.

Ca adventiști, avem multe lucruri de apreciat aici. Nu numai că au fost adoptate unele aspecte doctrinale asemănătoare credinței adventiste, dar – și probabil mai important – ele au slujit ca model pentru un „sistem” care ținea seamă de primatul credinței individuale. Nu conformarea impusă conta cel mai mult, ci un consens bazat pe adevăr. Așa cum primii adventiști au respins formularea unui crez rigid, tot astfel creștinii celti au promovat o credință care, deși influențată de părinții bisericii, era mult mai înclinată să apeleze la Biblie ca autoritatea finală. În definitiv, acești creștini se aflau la o mare distanță de orice autoritate ecleziastică stabilită și chiar mai departe în concepția sau atitudinea lor.

Credința aceasta, bazată pe libertatea personală de a alege și de a crede, a fost unită cu un deosebit respect pentru orice fel de literatură. Într-o singură generație, irlandezii au trecut de la alfabetism aproape total la o societate în care mulți puteau să citească și să scrie. Iubirea pentru cuvântul scris a fost așa de mare, încât unii și-au folosit viața ca să copieze Biblia și alte cărți vechi valoroase, care le-au ajuns în mâini, să adauge frumoase ilustrații și să facă traduceri în irlandeză.

Schimbarea dintr-o societate războinică, violentă, analfabetă, păgână – aproape s-ar putea spune satanică – într-una în care Evanghelia Domnului Isus era temelia întregii vieți a fost cu adevărat drastică. Aceasta nu înseamnă că irlandezii au ajuns chiar sfinți, peste noapte; ei au mai recurs

la luptă când au considerat că era necesar, iar în ce privește moralitatea, ar fi putut să atingă un nivel mai înalt. Dar înțelegerea sacrificiului Domnului Isus a însemnat sfârșitul jertfelor omenești. Cunoașterea puterii harului și a iertării a însemnat că violența nu era regula. Recunoașterea adevăratului Dumnezeu Creator a însemnat că miturile păgâne puteau fi abandonate.

Societatea schimbată

La insistența lui Patrick (în definitiv, el fusese sclav), comerțul cu sclavi a fost oprit. Patrick s-a aflat cu mult înaintea timpului său, pentru că sclavia a continuat să existe în multe societăți. El a fost unul dintre primii care și-au ridicat glasul pentru a respinge acest sistem pe baza Evangheliei celor liberi.

Mai presus de toate, iubirea și respectul reciproc promovate de Evanghelie însemnau că societatea putea să devină sustinătoare, primitoare, deschisă și liberă – în așa măsură, încât irlandezii au ajuns păzitorii civilizației apusene. Ei i-au primit ca membri ai familiei pe cei care fugeau de invaziile barbare. Au primit cu bucurie toate cunoștințele

pe care le-au putut descoperi, citind greaca și latina, chiar unele scrieri ebraice. Și au păstrat ca pe o comoară o credință care și-a

**Nu conformarea
impusă conta cel mai
mult, ci un consens
bazat pe adevăr.**

găsit cea mai bună exprimare în cuvintele simple ale Bibliei.

Totul pentru că Patrick și conlucrătorii săi au ales să împărtășească Evanghelia vestii celei bune acestor triburi – un grup de oameni pe care i-ar fi putut numi barbari păgâni.

Rezultatul a fost o credință înfloritoare și frumoasă, care s-a exprimat în ilustrarea splendidă a manuscrisului *Book of Kells*, în stilul celtic ales de prelucrare a metalelor, într-o societate care a făcut tot ce a putut ca să promoveze ce este bun și să acționeze pentru a căuta fericirea.

Acești creștini de la început nu

au fost exagerat de sobri, fapt exemplificat de micile mângălituri de pe marginile manuscriselor pe care le-au copiat. Comentarii despre viața lor de iubire. Întâmplări vesele. O poveste fermecătoare despre pisica unul copist. Credința lor, deși nu era lipsită de greșeli, avea mult respect pentru darul vieții din partea lui Dumnezeu, o viață care trebuie să fie trăită din belșug.

Și, în cele din urmă, mulți irlandezi au călătorit departe de patria lor iubită, ca să împartă din comorile lor popoarelor din Europa, restituind darurile limbii și învățaturii, ale cărților și artei. Mai presus de toate, ei au împărtășit credința lor personală, plină de entuziasm, o credință care le-a îngăduit să călătorească fără teamă în bărci mici din Irlanda în Anglia și pe continentul european. O credință care a dat locul cel mai important nu autorității sau instituțiilor, ci conștiinței și libertății de gândire. O credință care a putut chiar să accepte cărțile din trecutul păgân – clasicii greci și romani – așa cum erau, și nu să încerce să le cenzureze.

Desigur, așa cum arată istoria, în confruntarea cu creștinismul continental, creștinii irlandezi au fost învinși în cele din urmă, cel puțin în ce privește structura organizatorică

și modul caracteristic în care și-au formulat credința. Și totuși, libertatea lor de spirit continuă să trăiască în multe lucruri pe care le apreciem astăzi, mai ales în necesitatea unei înțelegeri și practicări deschise și libere ale credinței, a unei toleranțe care nu se simte amenințată de deosebiri și a unei Evanghelii simple, naturale și reale ca Dumnezeu Creator al câmpiilor verzi, al cerului albastru și al mării.

Hristos în mine

Rugăciunea lui Patrick, numită adesea „platoșă” lui, evocă acele zile îndepărtate și credința unui om care a ales să facă o schimbare de un caracter unic. Cercetătorii pot să aibă păreri diferite cu privire la data exactă când rugăciunea a fost așternută în scris și la felul în care ne-a fost transmisă. Dar elocvența ei este

caracteristică lui Patrick; este glasul unui sclav disperat transformat într-un creștin biruitor prin puterea Evangheliei. Cel mai semnificativ este faptul că temele sale gemene sunt Dumnezeu Creator și Domnul Hristos, care ocupă locul central.

Iată o parte din această rugăciune:
*„Hristos cu mine,
 Hristos înaintea mea,
 Hristos înapoia mea,
 Hristos în mine,
 Hristos sub mine,
 Hristos deasupra mea,
 Hristos la dreapta mea,
 Hristos la stânga mea,
 Hristos când mă culc,
 Hristos când stau jos,
 Hristos când mă scol,
 Hristos în inima fiecărui om care se gândește la mine,
 Hristos în gura fiecărui om care vorbește despre mine,
 Hristos în fiecare ochi care mă privește,
 Hristos în fiecare ureche care mă aude”.*

Este un imn de laudă și o rugăciune către Hristos cel atotcuprinzător, Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, în care avem viața, mișcarea și ființa. O rugăciune pe care toți o putem rosti, cerând ca Domnul Hristos să locuiască în noi, ca viața Lui să lumineze prin noi, așa încât toți cei care ne privesc să îl vadă pe El.

De ce? Toate realizările lui Patrick s-au datorat faptului că el s-a bizuit în mod clar pe Dumnezeu pentru orice lucru și convingerii că nu trăim în zadar, că fiecare dintre noi poate să

determine o transformare vitală.

Irlandezii ar putea spune: *Un singur om, ce schimbare!*

Jonathan Gallagher este director al Departamentului Relații Publice și Libertatea Religioasă al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și persoana de legătură cu Organizația Națiunilor Unite. Adventist Review, 11 ianuarie 2001

Libertatea lor de spirit continuă să trăiască în multe lucruri pe care le apreciem astăzi, mai ales în necesitatea înțelegerii și practicării deschise și libere ale credinței, a unei toleranțe care nu se simte amenințată de deosebiri și a unei Evanghelii simple, naturale și reale.

Vă aduceți aminte de vacarmul din ajunul anului 2000? Entuziasmul de atunci. Sentimentul unei ocazii cu totul speciale. Petrecerile extraordinare. Excursiile unice în viață la locuri exotice. Evenimentul care are loc o dată la o mie de ani. Începutul unui mileniu.

O, au existat câțiva curajoși care nu au conștientizat să nu aducă aminte că, de fapt, noul mileniu urma să înceapă la 1 ianuarie 2001. Dar să nu ne îngrijorăm. Lumea hotărâse să serbeze mileniul la începutul anului 2000 și nici un adevăr, nici un calcul și nici un motiv nu puteau să schimbe aceasta.

În ajunul anului 2001, într-o încercare de a stoarce mai mulți dolari din „febra milenială”, unii impresari încercau să vândă „Mileniul real”, un fel de urmare, a doua celebrare a mileniului.

În timpul acestei nebulii mileniale, mi-a venit în minte că ar fi posibil ca duminică să fie luată și îmbrăcată în haine de lucru, ca și când ar fi luni, apoi să fie aranjată mai elegant ca fiind marți, să fie pusă în vânzare miercuri și joi, iar până vineri, toată lumea să spună și să creadă că, de fapt, ea este sâmbătă.

Așa acționează lumea în mod obișnuit, un lucru despre care Biblia are multe de spus. Ioan 18,36: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. Romani 12,2: „Să nu vă [mai] potriviți chipului veacului acestuia”.

1 Ioan 2,15: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el”.

Matei 16,26: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?”

Autorul Bill Stearns rezumă foarte bine gândurile acestea în titlul excepțional al cărții sale despre creștinii care trăiesc într-o lume necreștină: *If the World Fits, You're the Wrong Size* (Dacă lumea îți vine bine, mărirea ta nu este bună).

Un creștin se poate adapta ușor la modul de viață al lumii. La fel ca broasca, ce se încălzește încet până când fierbe și moare într-un vas tot mai fierbinte, putem ajunge să ne simțim așa de bine făcând lucrurile normale din viață, încât să nu ne dăm seama că aceste lucruri neucid – lent, metodic.

Iacov îl descrie pe creștinul autentic ca fiind unul care se păzește „neîntinat de lume” (Iac. 1,27).

Poluare morală? Desigur, o vedem pretutindeni. Mai ales aceia dintre noi născuți în epoca video, hrăniți de când eram mici cu filme cu un vocabular murdar, cei care auzim la tot pasul o muzică ritmată, cu texte indecente și care trăim într-un timp de depravare morală în care cele mai fundamentale criterii de bună-cuviință și de bun-gust sunt luate în râs și înjosite de celebritățile actuale.

Ca să ne aducem aminte de primejdiile din partea lumii, de-a lungul anului 2001 și dincolo de el, permite-

Dacă lumea îți vine bine

Royson James

ți-mi să vă recomand gândul acesta solemn: Dacă lumea îți vine bine, atunci măsura ta nu este bună. Să fie pentru noi ca un semnal de avertizare primit din timp.

Să nu așteptăm să fie dat verdictul. Ori de câte ori ne simțim normal, în siguranță și bine într-un mediu sau anturaj pe care lumea îl aprobă ori cu distracții, sporturi sau un stil de viață acceptate de lume, să lăsăm să răsune acest semnal de avertizare.

Pentru că, dacă așteptăm până când se dă verdictul, probabil va fi prea târziu. Este posibil ca, până

atunci, să ne potrivim cu lumea atât de mult, încât să nu mai avem darul de a discerne. Dacă așteptăm să existe o unanimitate, dacă așteptăm ca prietenii noștri să ne confrunte, dacă așteptăm ca biserica să ne excludă, s-ar putea să fie prea târziu.

Domnul Isus spune că trebuie să fim în lume, dar nu din ea. Pentru mine, aceasta nu înseamnă să fugim din lume. În definitiv, tot El ne spune: „Voi sunteți lumina lumii” (Mat. 5,14). Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea” (Ioan 3,16).

Ce facem atunci? Aceasta este frumusețea lui Dumnezeu, căruia îi servim. El a pregătit un mijloc prin care să învingem. Avem nevoie de înțelepciune și de putere. Și Dumnezeu ni le-a promis pe amândouă.

1 Ioan 5,4,5 spune: „Oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?”

Iar în 1 Ioan 2,16.17 citim: „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”.

Fiecare dintre noi să se hotărască să caute să descopere voința lui Dumnezeu, nu voința lumii, pentru viața sa. Dumnezeu să ne ajute să o descoperim și să trăim veșnic.

Royson James a studiat jurnalismul la Universitatea Andrews. El scrie despre probleme orășenești în ziarul Toronto Star. De asemenea, este prezbiter, lucrează cu tinerii în biserica adventistă Toronto West, în Canada, și are o rubrică permanentă în revista Adventist Review. Adventist Review, 4 ianuarie 2001

Gândire seculară sau gândire biblică?

Beniamin Roșca

Cum poate fi caracterizată gândirea unui creștin adventist contemporan? Este ea asemănătoare cu cea a lui Dumnezeu sau urmărim noi tiparele gândirii seculare? Avem posibilitatea să facem o constatare obiectivă? Cu siguranță da, pentru că în Biblie putem găsi, prin cercetare, ce este caracteristic gândirii divine și, tot prin cercetare, se pot stabili și trăsăturile de bază ale gândirii seculare occidentale, cea care a devenit un idol pentru noi. Este surprinzător să descoperim că acest tip de gândire este din naștere predispus spre ocult, și nu doar spre rațional, așa cum ar fi de presupus.

Am încercat, într-un articol anterior (vezi *Curierul Adventist*, aprilie a.c., pag. 10), pe baza unui document provenit de la Universitatea Adventistă La Plata din Argentina, să definim cei doi poli ai gândirii omului contemporan, care sunt: gândirea seculară, de sorginte greacă, și gândirea ebraică, de origine biblică. Spuneam că avem, în această definiție, un instrument util pentru a trage linia de demarcație între cele două tipuri de gândire.

În articolul de față, încercăm să sugerăm câteva urme ale gândirii grecești în teoria și practica noastră de zi cu zi. Scopul este acela să contribuim la trasarea acestei linii de demarcație. O vom face urmărind direcțiile propuse în documentul amintit.

Despre izvoare

Din ce ne hrănim gândirea? Ce recunoaștem drept autoritate supremă în materie de adevăr? Ce inspiră obișnuințele noastre, ce ne formează caracterul?

Putem conta întotdeauna pe un „așa zice Domnul”? Putem stabili clar ce zice Domnul în toate și să-L păstrăm pe El ca singurul izvor? Sau avem nevoie și de alte izvoare? Pentru a sugera un răspuns, aș reaminti ceea ce menționează Spiritul Profetic, și anume că toată știința adevărată își are originea în Dumnezeu. Dar, ca și Eva, nu suntem mulțumiți cu un izvor unic.

Un alt neajuns observabil este acela că, de cele mai multe ori, ne ghidăm după cutume locale, după ce au făcut

înaintașii, deci după o „tradiție” umană. Într-o comunitate, unele lucruri se fac „într-un fel”; în alt loc, aceleași lucruri se fac altfel, în funcție de „tradiție”. Ne fabricăm și surse de autoritate, niște mici „zei” sau unii mai mari, care inspiră alegerile noastre. Cutare „a zis” sau „a făcut” ajunge să aibă mai multă greutate pentru noi decât Cuvântul Scripturii. „La noi așa se face” devine o propoziție care interzice orice alt comentariu. Nimeni nu pare să-și pună problema, dacă așa „face” și Dumnezeu.

Rezumând, gândirea umană devine izvor prevalent și de aici se ajunge la situațiile în care tradiția locală sau regională sfidează chiar și rațiunea, în timp ce contravine revelației.

La ce ne raportăm? Ce sistem de referință avem?

Pornind greșit, coerența noastră deviază. Ne raportăm deci la oameni, la ceea ce spun și fac ei – vezi valurile succesive de comportament vestimentar atunci când zeii modei se schimbă –, reducând perspectiva gândirii noastre la lumea săracă a omului. Omul devine astfel propriul său sistem de referință. Și în loc să ne raportăm în toate lucrurile exclusiv la revelație, îl punem pe cel creat în locul Creatorului.

Cum este Dumnezeu?

Aceasta este o întrebare fundamentală, pentru că imaginea noastră despre Dumnezeu va determina relațiile noastre cu El. Mai întâi, îl pictăm după chipul și asemănarea noastră, a oamenilor, schimbând tabloul o dată cu schimbările gândirii seculare. Așa ajungem în epoca tuturor „drepților” la un Dumnezeu care nu are nici o autoritate, ci privește neputincios la capricioasele noastre purtări, pe care le „îngăduie” în conformitate cu gustul contemporan.

Sau, tot așa, Dumnezeu ajunge un simplu „spital de urgență”, invocat la cutremure sau în caz de cancer. Mântuirea ajunge la îndemâna acelor care fac liste cu „punctele” de mântuire, acești „zei” fiind de fapt manipulatorii întregii „realități” în lume și în biserică. Propriu-zis, aici

avem de-a face cu forma cea mai cumplită de ateism, unul evlavios, în care, pe nevăzute, Creatorul a fost înlocuit cu „legiuitorii” umani. Biserica este câmpul lor predilect de acțiune.

Se ajunge și la un alt aspect esențial. Marele conflict este redus la un conflict carne-carne, într-o „lume” în care totul este hotărât de puternicii zilei. Facem partide și uzăm de metode omeneste pentru a ne impune politicile.

Despre om

În general, avem despre om o concepție care ar putea fi definită ca un „monism incert”. În mintea noastră mai dăinuie resturi dualiste, care ne fac pradă ușoară în fața tendințelor filozofiei New Age. Ideea că omul *este* doar atunci când e și trup, și suflare de viață și că, în afară de motive didactice, nu poți desface mintalul sau spiritualul de corporal nu este încă suficient de clară pentru mulți dintre noi. De aici și o proiecție distorsionată despre ceea ce va fi omul ca ființă nemuritoare. Cerul multora dintre noi pare plin de fulgi plutitori, îmbrăcați în halate albe, scăpați de dureroasa închisoare a trupului. Trup care este considerat o grădina a răului. Așa credeau și grecii.

Etica situațională – este bun ce pare folositor la un moment dat – este o etică majoritară. A exagera, a fura, a da o mărturie falsă – într-o ambasadă, de exemplu – a crede că Domnul conduce prin înșelăciune și apoi să-I și mulțumești pentru „conducerea Sa minunată” constituie un mod de a-L scoate pe Dumnezeu din rolul Său de arbitru al eticii. La fel, profunda noastră neîncredere în capacitatea lui Dumnezeu de a-i da omului biruință deplină asupra răului provine tot din izvoare seculare. Preferința pentru cunoașterea teoretico-abstractă, disprețul pentru ceea ce este practic, precum și pentru munca manuală sunt semne de recunoaștere ale aceleiași filozofii.

Cosmosul

Aspectele subliniate anterior influențează și cosmologia noastră. Materia „coruptă” și, legat de ea, neîncrederea în simțuri, ca modalitate

complementară de a cunoaște realitatea, alături de intelect, își au originea și ele în filozofia greacă. De aici și un fals antagonism între materie (material) și spirit (spiritual). Ne apropiem aici de falsul că doar spiritul există cu adevărat. Mulți ne despărțim viața în probleme „materiale” și probleme „spirituale”, uitând că orice facem, de exemplu fie că mâncăm, fie că bem, are de-a face cu închinarea.

Unele idei confuze despre timp (istorie), ca și unele urme ale ideii că plătești prin destin pentru binele pe care nu l-ai făcut pot fi adăugate tot aici.

Ce credem despre educație?

Cine are inițiativa în materie de educație? Cine îi stabilește principiile călăuzitoare? Ce raport există între

„Ieșiți... Nu vă atingeți de nimic necurat”

(Is. 52,11; Apoc. 18,4)

înseamnă, înainte de orice, a ieși din Babilon în ce privește gândirea.

educație și mântuire? Acestea sunt întrebări pe care nu le putem ocoli. Și lor li se adaugă încă multe altele, dacă e să definim tot ceea ce conține un sistem educațional specific creștin.

Un autor stabilește că un aspect principal care ne ajută să distingem dacă un sistem de educație este creștin sau nu îl reprezintă răspunsul la întrebarea: Cine are rolul determinant în educație? Familia sau statul? Altfel spus, cine are inițiativa? Creștinii spun: familia. Adică Dumnezeu își exercită inițiativa prin familie. Cei cu o gândire seculară vor răspunde: statul. Statul este dator să-și formeze cetățenii așa cum și-i dorește.

Cum gândim noi? Preponderent, răspunsul nostru pare să fie: statul este dator să ne educe copiii. Noi suntem contribuabili, statul să ofere educația. Desigur, statul, ca inițiator, va stabili și regulile jocului. Iar noi intrăm în joc.

Pentru Spiritul Profetic, „educa-

ție” este egal cu „mântuire”, scopul final al educației fiind eliminarea păcatului. Apoi educația se adresează omului întreg, deci nu se face segregare între teorie și practică. Ea cuprinde toată viața omului, în toate aspectele ei și pe tot parcursul ei.

Noi disprețuim munca manuală și punem accent pe educația intelectuală, idealistă. Prindem mapa sub braț și disprețuim sapa. Scopul nu este, de regulă, mântuirea, ci poziția socială, o muncă mai „ușoară”, câștigul material. Uităm că îndepărtarea definitivă a noțiunii de păcat este distincția omului educat și ne șlefuiim în tehnici balcanice când este vorba să rezolvăm problemele de viață.

Neglijența față de educația fizică, adoptarea unor tratamente de origine orientală – cum este atât de răspândita presopunctură –, ignoranța în materie de fiziologie, o isprăvnicie colorată de etica situațională, un spirit civic minim, atitudini intolerante etc., acestea și altele sunt semne ale unei logodne periculoase cu lumea păcatului.

Când vom crede că noi suntem puși de Dumnezeu să ne educăm copiii, noi, adică familia, și familia lărgită, care este biserica? Când vom investi tot ce e mai de preț în mântuirea copiilor noștri, ca să vadă și ceilalți ce preț imens are omul în ochii lui Dumnezeu? Când vom face din eliminarea păcatului și din slujirea semenului finalitatea educației? Atunci vom fi cu adevărat creștini.

„Ieșiți... Nu vă atingeți de nimic necurat” (Is. 52,11; vezi Apoc. 18,4) înseamnă, înainte de orice, a ieși din Babilon în ce privește gândirea.

Acolo, spune Mântuitorul, este izvorul a tot ceea ce urmează să facem și care ne va defini din punct de vedere al caracterului. Să ieșim din sărăcia gândirii acestei lumi, primind bogăția „înțelepciunii și științei lui Dumnezeu” (Rom. 11,33), infinit superioară oricărei înțelepciuni, fie ea orientală sau occidentală.

Dar cei care nu cunosc acest Izvor vor fi în căutarea altora.

Beniamin Năstăsescu-Roșca este directorul Centrului Adventist de Resurse și Documentare (CARD).

Sighetu Marmatiei

Un catarg înalt, vizibil din centrul oraşului, anunţă prezenţa unei corăbii de salvare, construite la hotar de ţară, în ani de restrişte şi de prigoană. Renumita închisoare de la Sighet, aproape de biserică, este o mărturie a ceea ce înseamnă păcatul şi consecinţele lui, în contrast cu eliberarea oferită de Hristos. Biserica adventistă reprezintă un altar şi un cântec al mântuirii, atrăgând atenţia tuturor celor din jur. Toţi ştiu şi văd aceasta. Spre mărturie sau spre mântuire.

Vişeu de Jos

La răscruce de drum, unul dintre numeroasele altare de aducere aminte a vremurilor de închinare, care aminteşte de pionieri ai credinţei aduse din primul război mondial şi lăsate ca dar urmaşilor credincioşi. Unul dintre pionierii binecunoscuţi ai Maramureşului împletea închinarea cu cântarea şi astfel oamenii s-au strâns în jurul altarului la închinare, ca pe timpul lui Avraam. Dumnezeu a răspuns şi răspunde şi astăzi poporului Său.

Altare şi imnuri de biruinţă transilvane

Acolo unde, cu sute de ani în urmă, vântul a spulberat primele încercări de a-L găsi pe Isus în adevărata zi de odihnă; sămânţa adevărului a încolţit şi a început să aducă roadă. Reînvierea adevărului a apărut în timp şi în împrejurări dintre cele mai variate şi interesante, în funcţie de zonă, fiecare fiind o experienţă uimitoare de biruinţă, toate unindu-se într-un imn al biruinţei închinat Mielului. Dacă cifra şapte ne aminteşte despre desăvârşire, opt este biruinţă. O biruinţă deplină, nu a noastră, ci a Aceluia care ne-a primit şi care ne face biruitori prin puterea Lui. Fiecare dintre cele 8 altare de închinare din Conferinţa Transilvania de Nord este o experienţă, o istorie, un imn de închinare, care răsună încă şi acum, tot mai tare, să se audă, să se ştie, să se răspundă, să se vină la Isus.

Cluj „A”

Un altar al mărturiei de mai bine de 70 de ani, în inima „Atenei”. Pentru unii, este necunoscut, pentru alţii, un avertisment, pentru alţii, mărturie sau mântuire. Mulţi căutători de Dumnezeu au trecut pe aici. Unii au rămas pentru a-L cunoaşte mai bine. Şi aceasta este viaţa veşnică. De-a lungul timpului, istoria lucrării din conferinţă a fost legată de acest altar, el fiind un prototip spiritual pentru multe alte altare construite. Astăzi, alături de celelalte altare din preajmă, se aude cântecul chemării, imnul iubirii, apelul ieşirii din Babilon... Poate este ultimul.

Cluj „Speranţa”

Altarul împlinirii unui vis de mulţi ani care, înainte de încheierea mileniului doi, începea să se transpună în realitate. Puţini credeau că se va realiza ceva în situaţia, cu posibilităţile şi în circumstanţele existente. Dezamăgirile nu s-au lăsat aşteptate. Numai Dumnezeu cunoaşte întreaga istorie a acestui altar. Dar istoria a grăbit începerea lucrului şi primele fundaţii şi ziduri au început să dea formă altarului mult visat. La marginea mileniilor, a început închinarea aici. Apoi, punerea mâinilor peste slujitori a împodobit bucuria începutului. Imnurile închinării au început să se audă mai departe. Şi mai răsună şi acum chemarea iubirii, aşteptând răspuns.

tușeni
 Îndeava, pe un drum lăturalnic, printre dealurile Bistriței, un altar stă mărturie a curajului, viziunii, cutezanței și sacrificiului unor oameni simpli și credincioși. Localnicii priveau uimiți cum se ridică mărturia apelului lui Dumnezeu pentru ei. Oameni puțini, cu credință mare, ridică altare, mărturii ale biruinței asupra fricii. Cântecul de închinare umplea și le umple și acum inima. Altarul stă acolo și cheamă mereu...

Vaida Cămăraș

Aici este minunea curajului unui lider cu o viziune deosebită, între cele mai vitrege situații și vremuri. Templul, care adăpostește altarul închinării, străjuiește întreaga localitate. Mai mult de jumătate dintre locuitori vin să se închine aici. Istoria lui a fost și mai este o mărturie de curaj și de credincioșie pentru mai marii vremii. Imnul închinării și al biruinței răsună mereu în cele mai frumoase acorduri, amintind de fanfarele îngerilor, în care închinătorii se pregătesc de pe acum să cânte.

Ocna Mureș

Un nume cu o rezonanță nedorită, ocnașii erau pedepsiții societății. Ei amintesc ceva despre cei care au avut curajul să înfrunte opreliștile oamenilor de a zidi altar de credincioșie acolo unde oamenii căutau adevărul. Amenințările, amenzile, umiliința necuvenită nu i-au speriat. Lucrarea mergea înainte, ca să fie mărturie. Biserica de aici constituie și astăzi o mărturie și un argument al iubirii lui Dumnezeu, fiind adevărata eliberare din robia păcatului. Primul imn de închinare a reunit mulți doritori de frumos și de adevăr. Unii au renunțat la acest drum, alții continuă să vină. Iubirea răstăutată salvează, cea respinsă rămâne mărturie – mărturia iubirii.

Câmpia Turzii

Un monument al colaborării cu Hristos atât în cele materiale, cât și în cele spirituale. Începuturile lucrării, concretizate în final într-o casă, au dovedit foarte repede că zidurile ei pot fi o frână în calea creșterii. Anii '90 au dat startul pentru zidirea unui nou altar de închinare. Într-un timp record, acesta a prins contur și Dumnezeu a coborât să binecuvânteze. Imnul închinării a răsunat nu doar de pe buze, ci și din inima poporului adunat. Dar nu s-a încheiat aici. Chiar printre lacrimi, el se aude și acum pentru cei care vor să audă și să vină. Dumnezeu este gata să răspundă.

Pastorul – conducător spiritual

Ion Buciuman

„Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mărfav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pildă turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa care nu se poate vesteji, a slavei.” (1 Pet. 5,2-4)

Lucrarea de conducere se află într-o reală criză, atât în lume, cât și în biserică. Parțial, această dificultate este creată de dinamica foarte rapidă a schimbării, iar conducerea are de-a face direct cu efectele acesteia; parțial, conducerea are de-a face cu forța caracterului, în timp ce acesta este în proces rapid de erodare. Strigătul după conducere eficientă și conducători competenți este auzit pretutindeni. Rândurile care urmează nu ar putea cuprinde un studiu exhaustiv al acestui subiect. Even-tual, putem lua în considerație, pe baza textului biblic de mai sus, câteva trăsături esențiale ale conducătorului și ale conducerii spirituale. Cum există deja în circulație peste 800 de teorii despre conducere, acest articol nu pretinde a fi a 801-a teorie, ci doar o încercare modestă de apreciere a acestei funcțiuni din perspectiva biblică.

1. O lucrare încredințată de Dumnezeu

Un prim lucru care confruntă conducerea în general este sursa de autoritate a acesteia. Există mai multe izvoare din care conducătorul își trage puterea. Numirea și recunoașterea oficială într-o funcție publică îi conferă celui desemnat autoritatea de a lua decizii, de a influența procese și de a fi responsabil în fața celor care l-au așezat în slujbă. Faptul că el deține informații de natură profesională și uneori chiar specială îl face pe conducător în stare să ia decizii în cunoștință de cauză și bine informat, astfel că din cunoștințele sale se trage puterea sa.

O sursă apreciabilă de putere o reprezintă caracterul și valoarea morală a conducătorului. El este ascultat și urmat pentru că cei din jur îi acordă respect și îl prețuiesc pentru ceea ce este el ca om. Colaboratorii îi acordă încredere, iar cuvintele sale devin normă și prind viață în fapte și orientări. Foarte rar funcționează și o altă sursă de putere, care decurge din descendența sau apartenența la un grup restrâns privilegiat, cum ar fi familia regală sau ceva asemănător.

Unele persoane sunt înzestrate cu talantul extrem de valoros al influenței. Folosind farmecul personal și capacitatea de a stabili relații, comportamentul conducătorului, alături de caracterul său, devine o adevărată mină de autoritate și de putere. Fără îndoială că nivelul de competență trebuie să fie pus întotdeauna în legătură cu gradul de instruire și de pregătire teoretică și practică a celui în cauză.

Conducerea creștină poate să fie alimentată mai mult sau mai puțin din fiecare dintre aceste izvoare binecuvântate, dar, potrivit cu aprecierea apostolului Petru, în textul citat de noi, autoritatea conducătorului creștin vine din faptul că el se bucură de chemarea divină și o folosește privitor la lucrarea sa. Există cel puțin trei căi prin care chemarea lui Dumnezeu se manifestă în viața lucrătorului creștin.

În mod personal, Dumnezeu stabilește o relație de călăuzire cu fiecare urmaș al Său. În acest context, încep să prindă contur convingeri și aprecieri proprii despre rolul rezervat de Dumnezeu pentru fiecare ins în lucrarea Sa. Am putea numi această experiență chemare interioară. Ea este foarte subiectivă, dar aceasta nu o face mai puțin importantă. Alte două aspecte ale chemării la slujire trebuie să fie luate în considerație privind chemarea divină. Recunoașterea de către ceilalți a darurilor personale și a rolului de conducător este o confirmare necesară chemării simțite subiectiv. Atunci când biserica, recunoscând chemarea cuiva, îi încredințează o răspundere în lucrare, operează cel de-al treilea element al chemării. Putem avea o anumită siguranță atunci când cele trei laturi converg și se împletesc. Dacă una dintre ele lipsește, avem motive serioase de reținere privind chemarea divină a cuiva.

Astfel privind lucrurile, responsabilitatea bisericii aflate în sesiune, când caută și numește conducători, este să înțeleagă lucrarea pe care Dumnezeu deja a săvârșit-o în oamenii pe care îi are la dispoziție. În mod regretabil, adesea comitetele de numiri sunt influențate de alte motive decât înțelegerea și respectarea planului divin. Greșelile făcute în adresarea chemării la slujire vor costa dureros atât biserica, ea fiind „beneficiară”, cât și persoana în cauză. Pastorul este un instrument efectiv al chemării divine, atât în postura de a fi chemat și trimis în câmpul Evangheliei, cât și în calitate de conducător local, care îndrumă și asistă biserica în numirea slujbașilor ei.

2. Dispoziția de a sluji

Atunci când se confruntă personal cu Maestrul său, la țărnușul Mării Tiberiadei, pentru a recupera ceea ce pierduse în noaptea trădării, apostolul Petru se vede silit să-și afirme de trei ori atașamentul și dragostea față de „turma încredințată”. Declarația sa de dragoste față de Domnul este urmată de chemarea de a păste „mielușii”, „oițele” și „oile” Sale. Această lucrare echivalează cu dispoziția de a sluji diferit categoriilor diferite de persoane încredințate spre păstorie. Conducerea creștină este prin excelență un act al servirii, și nu al prerogativelor și avantajelor personale.

Aflat împreună cu ucenicii Săi în camera de sus, Învățătorul le-a transmis una dintre legile de bază ale reușitei în conducere. „Dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru,

v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora" (Ioan 13,14). Petru era de față la această lecție de slujire și a fost chiar unul dintre personajele principale în evenimentele desfășurate în camera de sus. Serviciul umilinței repetă, trimetrial, învățătura fundamentală despre conducerea în biserica lui Hristos, care funcționează optim prin ceea ce oferă fiecare element, și nu prin ceea ce consumă sau pretinde.

Chiar dacă nu are la bază o concepție creștină, teoria lui Robert Greenleaf privind conducerea prin slujire continuă să atragă puternic generații de conducători din lumea întreagă. Principiul acestei teorii despre conducere poate fi luat în considerare și el sună foarte simplu: conducătorul întâi slujește și apoi, sau astfel, conduce.

3. După voia lui Dumnezeu

Conducătorul creștin se bucură de privilegiul de a fi în atenția, protecția și călăuzirea lui Dumnezeu. Uneori, acest statut poate fi stânjenitor și restrictiv, dar este întotdeauna binecuvântat. Rugăciunea lui Moise dimineața și seara, privind invocarea protecției divine de-a lungul drumului în pustie, poate deveni laitmotivul oricărui conducător spiritual. „Doamne, dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici...” (Ex. 33,15).

Cunoașterea voinței divine nu este un lucru foarte simplu. Există un complex de factori care pot înlesni accesul conducătorului la planurile lui Dumnezeu. George Müller, marele filantrop britanic, și-a stabilit un sistem de șapte factori care interacționează pentru a-l călăuzi pe omul rugăciunii în înțelegerea voinței lui Dumnezeu. Așa cum am sugerat deja, rugăciunea este un instrument de comunicare prin care putem intra în legătură cu Dumnezeu și, în timp ce ne exprimăm gândurile și simțăminte, devenim mai sensibili la ideile și planurile lui Dumnezeu cu privire la noi și la lucrarea noastră. Cercetarea Cuvântului, mai mult decât o obligație de serviciu a predicatorului, este o modalitate verificată de a auzi glasul – „Iată drumul, mergeți pe el” (Is. 30,21).

Acceptarea voinței divine și dispoziția de a ne supune ei constituie o altă

clauză importantă în obținerea și valorificarea călăuzirii lui Dumnezeu. Voința personală deține resurse suficiente și diversificate pentru a se opune voinței divine și a distruge sensibilitatea spirituală necesară percepției căilor lui Dumnezeu. Emoțiile sunt un alt factor care poate să faciliteze sau să împiedice accesul omului la planul divin. Practica arată că emoțiile puternice, pozitive sau negative, pot deruta în mod grav funcția decizională a individului. De obicei, când luăm hotărâri sub imperiul emoțiilor, acestea vor fi aproape sau în mod sigur greșite. Duhul lui Dumnezeu stăpânește mai bine mintea și rațiunea decât emoțiile și trăirile subiective. Cineva a spus chiar că „Dumnezeu ne conduce prin faptul că ne-a dat minte și așteaptă să o folosim”.

Sfatul prietenilor credincioși este adesea o cale simplă prin care ni se confirmă sau infirmă voința divină, iar dispoziția noastră de a acționa în timp util poate facilita înțelegerea și împlinirea voinței divine. Amânarea la nesfârșit a punerii în practică poate duce la depășirea timpului optim și călăuzirea divină poate suferi serios. Uneori, Dumnezeu va alege să ne înștiințeze despre voința Lui prin faptele providenței Sale. Acestea se pot manifesta fie în mod liniștit și abia perceptibil, fie în mod puternic și dramatic. Dumnezeu poate spune „da” sau „nu”, în forma în care noi putem să înțelegem și să umblăm în siguranță înaintea Sa. Răspunsul Său la întrebările noastre poate fi „da”, „nu” sau „da, dar mai târziu”. Oricum, căutarea noastră de a înțelege voința divină va fi onorată întotdeauna de răspunsul corespunzător.

4. Lucrarea sacrificiului de sine

Mântuitorul și-a învățat ucenicii care este modalitatea de conducere promovată de El și a dorit ca aceasta să fie manifestată între urmașii Săi. El a arătat care sunt deosebirile esențiale dintre conducerea laică și cea creștină. „Cine vrea să stăpânească să fie robul tuturor.” Apostolul Pavel consideră o adevărată favoare faptul că poate să sufere împreună cu Hristos, considerând că astfel va și stăpâni împreună cu El.

Actul conducerii se realizează prin influența pe care conducătorul o are atât în mod explicit, cât și în

mod implicit. Înclinația acestuia spre sacrificiu de sine se va transmite colaboratorilor săi, fără să fie necesare seminarii și sesiuni de instruire în arta jertfirii eficiente și sistematice. Astfel ajungem la ultima observație, care subliniază efectul exemplului personal.

5. Puterea exemplului

Se pare că, în căutarea de conducători, lumea dorește, de fapt, să găsească modele pe care să le urmeze. Lucrul acesta este valabil nu doar pentru tineri; chiar și adulții și cei în vârstă apreciază frumusețea și forța inspiratoare a exemplelor pozitive. Căutarea exagerată de a proteja imaginea publică poate funcționa bine pe termen scurt, dar, pe termen lung, oamenii vor fi convinși tot mai mult de ceea ce se află în spatele fațadei. Forța unui model este mai mult decât prima impresie, oricât de importantă ar fi aceasta. Valorile stabile ale caracterului câștigă aproape întotdeauna în fața unei purtări inconsecvente.

A existat un timp în care ni se spunea ce trebuie să facem ca să avem succes. Se pare că este mai important să știm ce trebuie să fim ca să câștigăm. Modelul este ceea ce este omul, mai mult decât ceea ce vrea să pară. Conducătorul creștin poate fi sigur că exemplul său este de calitate, dacă va acorda importanță suficientă contemplării Modelului divin în toate lucrurile mărunte sau mari pe care le îndeplinește. Oamenii așteaptă ca el să se comporte fără reproș, iar când conducătorul suferă un eșec, vor fi dezamăgiți. Reușita este atunci când Modelul divin este asimilat și se manifestă în viața conducătorului, iar cei din jur îi aduc slavă lui Dumnezeu, văzând faptele noastre bune (vezi Mat. 5,16).

Când încearcă să atragă atenția spre sine, conducătorul reține pentru el ceea ce trebuie să fie îndreptat spre Dumnezeu. Stând în fața poporului, la serviciile divine, sau în mijlocul poporului, în activitățile de rutină ori în ocaziile speciale, sau ca persoană privată, în anonimat, pastorul este reprezentant al înțelepciunii, răbdării, demnității și iubirii divine, spre slava Celui care l-a trimis. Marele Păstor a promis că va fi cu el până la sfârșit.

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorală a Unitunii de Conferințe.

Fiice ale Ierusalimului

Eugenia Bubău

Acum, când mileniul trei și-a făcut intrarea pe scena istoriei acestui pământ, iar omenirea este cuprinsă de un stres planetar, vă rog luați-vă câteva clipe. Vă invit să străbătem istoria biblică și să întâlnim câteva dintre multele fiice ale Ierusalimului.

Ele creează o atmosferă a epocii în care au trăit. Vin din medii și culturi diferite, cum diferite sunt și pe plan social. Viața lor s-a desfășurat în spațiile largi ale mileniilor de mult consumate. Exemplul lor aduce un miros plăcut pentru anul și pentru mileniul în care abia am intrat.

Iat-o pe Sara, decanul de vârstă al prietenelor noastre. Să o privim peste timp, rezemată de ușa cortului, îmbrăcată în frumosul ei sariu de culoarea nisipului. Pare supărată pentru că, deși poartă un nume formidabil – „mama unei națiuni” –, nu are nici un copil și a ajuns la vârsta când suratele ei au trecut deja la legănatul nepoțelilor. Plină de inițiativă cum era, în mintea ei a încolțit un plan prin care să explice neîmplinirea și să salveze situația. Planurile alcătuite fără Dumnezeu produc rebuturi de care nu știm cum să scăpăm, dar din greșeli se învață. Astfel, Sara a învățat lecția răbdării care aduce biruință.

Ca să rămânem în familie, să privim o clipă spre Rebeca, nora Sarei. Cu respect și sfială, ea și-a acoperit fața înaintea viitorului ei soț. Gestul său ne aduce aminte că nu tot ce este frumos trebuie să fie și etalat.

Făcând un pas în timp, ajungem la un punct al istoriei, în care poporul Israel nu avea împărat și fiecare făcea ce-i plăcea. Profitând de această situație, popoarele dușmane îl încolțeau din toate părțile.

„Căpeteniile erau fără putere” și „călătorii apucau pe căi străme” (Jud. 5,6,7). Nevoia momentului a făcut să intre în „rol”, ca magistrat, Debora, care s-a ridicat ca o „mamă în Israel”. În urma deliberărilor pronunțate în „cabinetul” său, de sub finicul Deborei, poporul pleca acasă mulțumit. Să-i contemplăm prezența de spirit în situații de criză și judecata fără părtinire.

Iat-o pe Rut, venind dintr-un popor păgân, unde imoralitatea a bătut pragul inferior absolut. Demnitatea nu-i este știrbită când, în poala hainei destul de lungi și largi, strânge spice, puținul atât de necesar pentru ea și pentru soacra ei. Cred că, în relația noră-soacră, ea este cel mai bun model de urmat. Iar în ce privește probitatea morală de excepție, să ascultăm declarația viitorului ei soț: „Toată cetatea știe că ești o femeie cinstită” (Jud. 3,11).

Intră pe scena istoriei Estera, cu frumusețea ei naturală, în momentul în care poporul său trece printr-o

greă încercare. Existența lui depinde, într-un fel, de ea. Dumnezeu era Izvorul puterii ei. Luându-și timp pentru rugăciune și post, ea a putut să vină, ca mijlocitoare, în fața împăratului, în pofida legii de la curte. Când trecem prin situații de criză, când nu știm ce decizii să luăm, să vestim în tot căminul un timp de post și rugăciune. Izvorul puterii ne va ajuta să luăm hotărârea cea bună.

Întindem un arc peste timp și venim mai aproape, în zilele când Domnul Hristos umbla ca om pe pământ. Să ne oprim privirea asupra unui personaj colectiv – femeile evlavioase care Îl însoțeau și ele pe Mântuitorul, ascultându-L și slujindu-L. În viața lor practică, erau pricepute să îmbine frumosul cu utilul. Îndemânarea lor în confecționarea hainelor deosebite era recunoscută; și Domnului Hristos I-au confecționat o haină fără nici o cusătură.

Cu încântare, pășim pragul frumosului magazin a cărui patroană este Lidia, vânzătoarea de purpură. Pe un raft, frumos rânduite, se află cutiile cu substanța colorantă, purpura. Alături, pe un alt raft, ca o veritabilă reclamă, țesăturile frumoase colorate, de la roșu-bordo până la violet. Este posibil ca Dorca să fi confecționat frumoasele haine din astfel de țesături. O, am zărit acolo, pe raft, un material care ni se potrivește de minune; are o culoare sobră, în locul culorilor țipătoare, care atrag atenția. Acum, fiindcă l-am cumpărat, vă recomand casa de modă a Dorcăi.

Fiice ale Ierusalimului, care urmează să vă întemeiați un cămin, voi sunteți frumoase prin tinerețea și prin naturalețea ce vă caracterizează, la fel ca Estera. De la Rebeca înțelegem că nu tot ce este frumos trebuie arătat. Sara constituie un model în ce privește buna conviețuire în cămin, bazată pe iubire și pe respect reciproc. Asemenea ei, să cultivăm personalitatea în cămin...

Am încercat să aruncăm o privire și asupra aspectului fizic, la care noi, fiicele Ierusalimului de astăzi, ținem așa de mult. Este ceva rău în aceasta? Nimic, atâta timp cât nu inversăm valorile. Noblețea caracterului se reflectă în exterior.

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femeii, care nădăjduiau în Dumnezeu...” (1 Pet. 3,3-5).

Eugenia Bubău locuiește la Târgu Mureș.

Cercul de licurici, la dispoziția dv.

Eliza Spătăreanu

Cercul de licurici, o noutate pentru România, își concentrează atenția asupra copiilor din clasele primare și asupra părinților lor. El încearcă să unească eforturile și experiența unor părinți împovărați de grijile existenței cu disponibilitatea unor tineri sinceri care doresc să slujească din toată inima fraților lor mai mici, licuricii. Oferă un cadru organizat în care biserica și părinții își dau mâna, având ca țel unic mântuirea licuricilor.

Cele mai prețioase daruri

Copiii sunt cele mai prețioase daruri pe care le primim de la Dumnezeu. Ei sunt ai noștri doar pe jumătate și pentru un scurt timp. Fiecare clipă petrecută alături de ei este o favoare pe care o primim de la Dumnezeu, dar și o provocare. O favoare, pentru că putem să le transmitem din bogăția iubirii cerești prin căldura iubirii noastre; o provocare, pentru că fiecare cuvânt, fiecare faptă, fiecare gest al nostru le influențează destinul pentru veșnicie.

Purtăm pe umerii noștri greutatea responsabilității. Uneori ni se pare grea și am vrea să scăpăm de ea, dar nu reușim decât să ne simțim vinovați. Iar vinovăția mărește povara responsabilității, ducând la apariția unui cerc vicios.

Alteori căutăm încurajare și sfat. Nu puține sunt îndemnurile divine: „Copiii sunt încredințați părinților ca o avuție de mare preț, pe care, într-o zi, Dumnezeu o va cere din mâna lor. Ar trebui să punem deoparte mai mult timp, mai multă atenție, mai multă rugăciune pentru educarea lor”.¹ „Copiii sunt moștenirea lui Dumnezeu, iar noi suntem răspunzători față de El pentru felul în care administrăm proprietatea Sa.”² „Dacă vreți să vă întâlniți cu Dumnezeu în condiții de pace, hrăniți turma Sa cu hrană spirituală; căci fiecare copil are posibilitatea să ajungă la mântuire. Copiii sunt comoara deosebită a lui Dumnezeu.”³ „Ei [copiii] sunt proprietatea lui Dumnezeu; El îi iubește și vă adresează chemarea să colaborați cu El spre a-i ajuta să-și formeze un caracter desăvârșit.”⁴

Idealul este mult prea departe

De obicei, noi toți tratăm cu cea mai mare seriozitate genul acesta de sfaturi. Ne simțim bine să gândim că îndeplinim o activitate nobilă. Și totuși, mulți dintre noi se văd nevoiți să recunoască faptul că se află prea departe

de ideal. Ce este de făcut? Unii, destul de puțini, hotărâsc să facă față provocării și pornesc înainte împreună cu Dumnezeu. Alții, ceva mai mulți, hotărâsc să lase preocuparea aceasta nobilă pe seama bisericii, pentru că există oameni „calificați” pentru ea. Și părinții răsuflă ușurați aflând că există programe pentru tineret, specializate pentru vârste și interese diferite.

Așa să fie? Putem să stăm liniștiți după ce am transferat responsabilitatea noastră asupra bisericii? Poate veți gândi: „Eu muncesc toată ziua numai pentru copiii mei. Doresc să aibă o viață fericită. Le asigur toate lucrurile de care au nevoie. Dar religia o învață mai bine la biserică. Acolo sunt oameni care sunt instruiți să se ocupe de această problemă și o pot face mai bine decât mine”.

De prea multe ori auzim acuzații. Părinții sunt nemulțumiți pentru că liderii de tineret, instructorii, pastorii „nu-și fac datoria” față de copiii lor, iar copiii lor sunt tot neconvertiți. Adevărul este că religia învățată în cămin are cea mai mare valoare.

Părinții sunt responsabili, nu doar biserica

Spiritul Profetic ne arată foarte clar că părinții nu trebuie să lase lucrarea de îndreptare a inimii copiilor spre cer doar pe seama bisericii. Ei nu trebuie să aștepte ca biserica să îi scutească de această însărcinare divină. Educarea copiilor nu trebuie lăsată doar pe seama Școlii de Sabat sau a pastorilor.⁵

Cercul de licurici – la dispoziția părinților

Conducerea bisericii, fiind preocupată foarte mult de această problemă, a găsit o soluție: programul pentru licurici. Acest program, așa cum a fost conceput sub călăuzirea Duhului Sfânt, încearcă să-i ajute pe părinți să se implice mai mult în viața copiilor lor. Pentru părinții care nu știu de unde să înceapă, care doresc să li se spună concret ce trebuie să facă, acest program este o adevărată revelație.

Programul se adresează familiilor care au copii cu vârsta cuprinsă între 7 și 10 ani. Perioada aceasta este foarte importantă pentru relația părinte-copil. Anii grei ai adolescenței, în care apare răzvrătirea, bat la ușă, iar părintele și copilul trebuie să se pregătească de pe acum pentru ei. Acum, cât încă mai are o influență mare asupra copilului său, este timpul ca părintele să

se apropie mai mult de el, să-l redescopere ca pe vremea când nu era decât un nou-născut. Începând de acum, prietenii săi vor exercita o influență tot mai mare asupra lui, iar dacă în această perioadă copilul nu va avea o relație caracterizată de încredere, dragoste dezinteresată cu părintele său, adolescența va veni ca un șoc pentru amândoi.

Spre sfârșitul acestei perioade, copilul începe să fie responsabil în fața lui Dumnezeu pentru acțiunile lui, să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu, să fie capabil să aibă o relație personală cu El, să înțeleagă iertarea și pocăința, să-și conducă purtarea după reguli.

Încercați să vă reamintiți momentul în care copilul dv. a făcut primii pași. Cu câtă atenție și cu câtă grijă îi urmăriți fiecare mișcare, gata în fiecare moment să-l ajutați, când ar fi avut nevoie!

Stimate părinte, dacă aveți un copil de 7-10 ani, el trece printr-un moment la fel de important! El se străduiește să facă primii pași în viața spirituală. Are nevoie de ajutor. Dv., cel care îl știți și îl îngrijiți de când era mic, sunteți cel mai indicat să-l ajutați și în această nouă încercare. Cercul de licurici dorește să vă ajute să faceți față cu bine acestei provocări.

Activitățile propuse de cercul de licurici

Cercul licuricilor are în vedere transformările copiilor și implicarea pe care părinții ar trebui să o aibă în viața copiilor lor. De aceea, el le propune părinților și copiilor activități cu ajutorul cărora să se cunoască mai bine unii pe alții, să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu; să învețe cum să-și găsească prieteni, cum trebuie să ia decizii, să se cunoască fiecare pe sine, să învețe să se descurce cu problemele pe care le întâlnesc și cu situațiile neplăcute, să iubească natura și să o protejeze, să-i cunoască și să-i înțeleagă pe cei din jur, care au vârste și ocupații diferite, să învețe metode cu ajutorul cărora pot să-și rezolve neînțelegerile între

tovarășii de joacă.

Activitățile propuse sunt de mai multe categorii: unele sunt doar pentru copii și sunt pregătite de instructorii care coordonează activitățile cercului, altele sunt propuse doar pentru părinți. Acestea sunt întâlniri la care părinții pot discuta liber despre problemele sau despre experiențele întâlnite, întărindu-se reciproc. Sunt date multe idei valoroase pentru folosirea timpului de către părinte alături de copilul său. În afară de acestea, sunt organizate ieșiri în natură, tabere pentru familie, vizite la diferite obiective sau acțiuni sociale.

Activitățile recreative organizate în natură au ca principal scop oferirea unui cadru prielnic pentru consolidarea relațiilor dintre copii și părinți.

Părintele îndeplinește un rol important în programul pentru licurici.

Este important să subliniem rolul pe care îl îndeplinește părintele în programul pentru licurici. El supraveghează îndeaproape copilul, participă și ajută la activitățile organizate de club pentru licurici, ține legătura cu îndrumătorul cercului.

Programul pentru licurici – un privilegiu

Consider că este un privilegiu pentru noi să avem acest program în România. Pentru multe familii, probabil că el nu este o noutate. Ele au luat în serios sfaturile lui Dumnezeu prin Spiritul Profetic, care ne îndeamnă: „Acordați din timpul vostru liber copiilor voștri. Alăturați-vă lor în munca și în joaca lor și câștigați-le încrederea”.⁶ În aceste familii, religia a fost făcută atrăgătoare. Dacă te-ai implicat în mod deosebit în viața copilului tău, căutând mereu metode prin care să-l înveți cum să fie cu adevărat fericit, cum să se bu-

cure de viață și în același timp să-l dea slavă lui Dumnezeu prin faptele sale, dacă folosiți serile toți membrii familiei împreună, bucurându-vă să vă apropiați unii de alții și împreună de Dumnezeu, atunci nu aveți nevoie de acest program pentru licurici. Dar cu atât mai mult aveți chemarea de a vă implica în el, ca să ajutați și alte familii să se dezvolte armonios și să aibă copiii fericiți.

Dorești viața veșnică pentru copilul tău?

Prieteni părinți, aș vrea să vă recomand cu toată căldura să vă implicați în activitățile cercului de licurici. Nu pentru că așa trebuie sau pentru că vi-o cere cineva, ci pentru fericirea veșnică a copiilor, pe care îi iubiți cu toată puterea sufletului vostru. Este unicul lucru pentru care merită să sacrificăm orice. Prea mult, munca ne-a ținut departe de copiii noștri; ei au nevoie de noi, tați și mame, să-i conducem spre cer. Putem face mult mai mult pentru ei decât oricine altcineva. Numai în veșnicii vom putea să ne dăm seama pe deplin de valoarea relației de acum, atunci când copiii noștri vor veni să ne mulțumească pentru sacrificiu, pentru că i-am prețuit așa de mult, încât le-am oferit timp, și pentru că munca și îngrijorările zilnice nu au fost pentru noi mai importante decât ei.

Haideți să ne pregătim împreună cu copiii noștri pentru vremea aceea când un cântec de biruință va răsună, umplând tot cerul. Să fim martori împreună cu copiii noștri la biruința lui Dumnezeu și vom descoperi atunci că nici un sacrificiu nu a fost prea mare sau în zadar.

Pentru aceasta, cercul de licurici este la dispoziția dv.

¹ Review and Herald, 13 iun. 1882

² Parabilele Domnului Hristos, ed. 1995, pag. 131

³ Review and Herald, 30 mar. 1901

⁴ Signs of the Times, 23 aug. 1899

⁵ Căminul adventist, pag. 170-172

⁶ Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, pag. 102

Eliza Spătăreanu este colaborator permanent al Departamentului Tineret al Uniunii de Conferințe.

EXPO SĂNĂTATE CONTINUĂ

Gily Ionescu

In plină țară ortodoxă, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea acționează pentru păstrarea sănătății comunității noastre” – așa suna un titlu dintr-un ziar local din Bacău, în zilele expoziției de la sfârșitul lunii ianuarie a.c. Autorul continua: „Rareori am putut vedea un număr atât de mare de vizitatori la un astfel de gen de manifestare. Căci, zilnic, trec pragul expoziției peste 500 de oameni de diverse categorii, concepții sau religii, care nu pleacă decât după ce s-a terminat conferința programată pentru ziua respectivă. Iar după conferință, vizitatorii pot pune întrebări la care primesc răspunsuri adaptate unui public de o cultură medicală medie. După conferință, doritorii pot gusta diverse feluri de mâncare pe bază de alimente vegetale”.

Pastorul Costel Iosub, coordonatorul local al expoziției de la Bacău, mărturisea la scurt timp după încheierea ei: „Într-adevăr, a fost o acțiune cu urmări deosebit de benefice asupra celor din biserică și din afara ei. Chiar dacă totul s-ar fi terminat în ultima seară, fără alte rezultate, munca tot ar fi fost răsplătită. Deși nu am anunțat decât în ultimele două ocazii continuarea cu seminarii, la prima întâlnire au fost peste 150 persoane din afara bisericii. Mulțumim lui Dumnezeu!”

De ce EXPO SĂNĂTATE?

„Principiile reformei sănătății să facă parte din fiecare efort de a aduce lumina adevărului înaintea oamenilor” (Ellen White, *Medical Ministry*, pag. 304). EXPO SĂNĂTATE este una dintre cele mai eficiente forme de punere în practică a acestui sfat inspirat. Din septembrie 1999, când în București a avut loc prima ediție a expoziției la noi în țară, cu ocazia programului FAPTE 2000, au fost organizate nu mai puțin de zece ediții ale EXPO SĂNĂTATE în diferite orașe din țară: Târgu Mureș, Giurgiu, Câmpina, Piatra Neamț, Bacău, Slatina etc. Chiar în momentul în care scriu aceste rânduri, la Roman expoziția are un succes extraordinar, reflectat generos de presa și televiziunea locale.

De la bun început, EXPO SĂNĂTATE a avut un impact surprinzător de mare, remarcat nu doar de orga-

nizatori, ci și de cei care privesc „din afară”. Cât privește evaluarea din partea participanților, aprecierile sunt foarte bune, iar capitolul sugestii abundă de solicitări ca: „Să fie mai dese”, „Să fie spațiu mai mare”, „Să fie mai multe zile”, „Să mai veniți” etc.

Ce este EXPO SĂNĂTATE?

Vă propun să vă imaginați că sunteți un vizitator al expoziției. Locuiți într-un oraș mai mic sau mai mare și ați auzit de la un prieten sau din presa locală că are loc o expoziție de sănătate, unde vă puteți afla vârsta inimii, nivelul colesterolului, cel al glicemiei, precum și alte lucruri interesante. Vă hotărâți să mergeți, mai ales că expoziția este găzduită de una dintre cele mai mari și mai cunoscute săli din oraș (fig. 1, Muzeul de Istorie din Bacău, gazda EXPO SĂNĂTATE din 28 ian.-4 feb. 2001).

De îndată ce ați ajuns la fața locului, sunteți luat în primire, împreună cu alți patru-cinci vizitatori, de un ghid (fig. 2). Mai întâi vi se oferă câteva informații generale în legătură cu expoziția, fișa

medicală personală și bonuri de ordine pentru diferitele teste, după care sunteți invitați să vizitați cele opt standuri ale factorilor care ne pot asigura o sănătate excelentă, dacă îi respectăm. Această parte a expoziției, care ocupă o suprafață de cca 100 m², este de fapt un complex de panouri dispuse în spirală, având în centru un spațiu circular, delimitat de panouri care expun importanța pentru sănătate a încrederii în Dumnezeu (fig. 3, vedere de ansamblu, standuri, București 1999). Din acest centru se desprind celelalte șapte standuri, sub forma razelor spiralei, care expun celelalte remedii naturale pentru omul bolnav și păcătos: soarele, apa, nutriția, aerul, temperanța, activitatea fizică și tihna. La fiecare dintre aceste standuri vă așteaptă o echipă (medic și asistenți medicali, psihologi etc.) care vă prezintă elementele esențiale cu privire la acel principiu de sănătate. Această primă parte a vizitării expoziției durează cel puțin 30 de minute.

Urmează etapa a doua a vizitării, în care veți încerca să efectuați teste deosebit de interesante ale expoziției. Astfel, cu ajutorul unor cântare folosite în general de sportivi de performanță, veți putea afla nu numai câte kilograme aveți, ci și ce procent din aceste kilograme constituie grăsime! (fig. 4). Pentru aceasta, va trebui mai întâi să fiți măsurat, apoi să urcați pe cântar descult.

După aceea, într-un spațiu adecvat din incinta expoziției, veți putea afla care sunt nivelurile colesterolului și glucozei în sânge, cu condiția să nu fi mâncat nimic în ultimele 6-8 ore (fig. 5). Mai rămâne să vă măsurați tensiunea arterială la unul dintre standuri, după care vă grăbiți spre standul computerelor, unde aveți ocazia să efectuați testul computerizat de determinare a vârstei inimii (fig. 6). Acesta este un program special, oferit de medicul adventist Donald Hall din SUA, care calculează câți ani are inima, în funcție de factorii de risc și protectori pentru bolile de inimă pe care persoana respectivă îi are în stilul său de viață. Dincolo de caracterul „de senzație” pe care îl oferă acest test, ecuația de calcul se bazează pe datele obținute din studiul de la Framingham, din SUA, unul dintre cele mai temeinice și îndelungate studii din cardiologia modernă. Rezultatele sunt adesea surprinzătoare. Astfel, un bărbat de 35 de ani, fumător și care are colesterolul puțin crescut poate avea o inimă cu vârsta de 45 de ani, iar un bărbat de aceeași vârstă, dar care respectă principiile vieții sănătoase și evită factorii de risc, poate avea o inimă cu peste zece ani mai tânără decât el!

Dacă mai rămâne timp, puteți reveni la unul dintre standuri pentru a solicita informații suplimentare, puteți solicita un masaj pe scaun, urmăriți o demonstrație de hidrot terapie sau zăboviți la standul de cărți

și reviste (fig. 7). Veți reveni, cu siguranță, pentru a sta de vorbă cu consilierii medicali și spirituali care își oferă serviciile gratuit. Acum însă vă grăbiți spre sala de conferințe, unde, în partea a doua a seriei, pe tot parcursul expoziției, se desfășoară un seminar de sănătate, în care puteți afla secretele longevității, principiile alimentației sănăto-

dită că veți dori să le încercați și dv. acasă, vă oferă rețetele scrise.

Acesta ar fi, pe scurt, itinerarul primei vizite la EXPO SĂNĂTATE. Oferta foarte generoasă și variată, pe de o parte, și aglomerația, pe de alta, vă determină să reveniți și în zilele următoare, după ce fi invitați pe cei apropiați să vă însoțească.

Cum poate ajunge EXPO SĂNĂTATE și în localitatea mea?

1. Discutați cu pastorul dv. pentru a stabili oportunitatea și posibilitatea unui astfel de proiect, destul de pretențios din punct de vedere material.

2. Pastorul va lua legătura cu departamentul de sănătate al uniunii și cu CARD (care are în custodie toate materialele expoziției) pentru o programare. Solicitățile sunt destul de numeroase, dar încercăm să le satisfacem pe toate.

3. Responsabilii departamentului de sănătate din biserica locală trebuie să își alcătuiască și să-și instruiască din timp o echipă de lucrători pe care să se poată bizui în timpul desfășurării expoziției. O astfel de ocazie va fi, anul acesta, congresul cadrelor medicale adventiste de la Cernica, din 6-9 septembrie. Dacă nu ați primit scrisoarea de invitație și doriți să participați, contactați-ne la adresa *Curierului*!

În loc de concluzie...

„Am convingerea fermă că aceasta este lucrarea de care trebuie să ne ocupăm acum. Este prima parte a Evangheliei, pe care am neglijat-o în mod atât de păgubitor. Ocazia a fost o împlinire a făgăduinței lui Dumnezeu și cred că, mergând înainte, asemenea lui Hristos, vom fi și noi 'cap, și nu coadă', vom fi în adevăr 'pe înălțimile țării'” (pastorul Costel Iosub).

Dr. Gily Ionescu este directorul Departamentului Sănătate al Uniunii de Conferințe.

se, cum să scăpați de kilogramele în plus, cum pot fi prevenite bolile cardiovasculare, tuberculoza și osteoporoza, cum se pot preveni cel puțin trei sferturi dintre cancere etc. (fig. 8, seminarii).

În fine, urmează partea cea mai „gustată” a expoziției – clasele de gătit. Aici vi se oferă preparate vegetariene sănătoase, gustoase și accesibile. Bucătărese cu experiență demonstrează „pe viu” modul de preparare a rețetelor. Vă dați seama astfel că acest mod de a găti este mult mai simplu decât v-ați imaginat. Curiozitatea dv. privind gustul preparatelor prezentate este satisfăcută prin posibilitatea de a le degusta (fig. 9, clase de gătit). Și pentru că organizatorii s-au gân-

O viață nouă

Alo?" Mama a strâns telefonul între ureche și umăr și a continuat să pregătească hrana pentru masa de seară. Un zâmbet larg i s-a întins pe față în timp ce asculta.

„Extraordinar!” a exclamat ea. „Fantastic! Sunt așa de fericiți pentru voi!”

Jennei și lui Garret li s-a spus de mii de ori să nu o întrerupă pe mama când vorbește la telefon, dar de data aceasta nu mai puteau suporta.

„Cine este?” au întrebat ei, sărind nerăbdători în jurul ei.

Mama a continuat să asculte și, din când în când, exclama: „O, oi!” sau „Splendid!” În cele din urmă, a pus mâna pe microfon și a șoptit: „Este unchiul Jeff. Tanti Deann a născut”.

Dacă a crezut că acest răspuns îi va liniști pe copii, mama a greșit. Abia acum întrebările au început să zboare de-adevăratelea.

„Este băiat sau fată? Ce nume i-au dat? Când? Cât timp va sta mătușa Deann în spital? Putem merge să o vizităm?”

Mama s-a făcut că nu aude un cuvânt. Ea și unchiul Jeff și-au continuat bucuria discuția pentru alte câteva minute și, în cele din urmă, mama a spus: „Știi că trebuie să mai dai o mulțime de telefoane, așa că te las. Felicitări! Pe curând!”

Cum a închis telefonul, îndată întrebările au început iarăși.

„Este fată”, a răspuns mama. „I-au pus numele Olivia Nicole. S-a născut astăzi după-amiază, cu puțin după ora 1. Este perfect sănătoasă și unchiul Jeff spune că este frumoasă. Putem să mergem să le facem o vizită până la ora 8 astă-seară. Vreți să mergem?”

„Da!” au strigat Jenna și Garret în același timp.

Atunci faceți-vă duș până când va fi gata mâncarea și, imediat ce vom termina de mâncat, vom pleca”, a spus mama. „Îl voi suna pe tata și îi voi spune și lui.”

Nu peste mult timp, întreaga familie stătea în salonul mătușii Deann, admirând copilașul. Olivia Nicole era foarte mică. Era împachetată într-o pătură și avea o căciuliță pe cap. Degetele și nasul ei erau așa de mici și ea dormea scâncind ușor. Nu părea că observă luminile puternice și freamătul din jurul ei.

„Ce minune!” a spus mama, luând în brațe micul ghemotoc. „Fiecare viață nouă este un dar prețios din partea lui Dumnezeu.”

Jenna a mângâiat mănua verișoarei sale nou-născute. „Astăzi dimineață încă mai era în tine”, i-a spus Jenna mătușii ei, „și acum este ea singură o ființă întreagă, nou-născută. Într-adevăr, este grozav că Dumnezeu poate să facă așa ceva!”

„Da, este grozav”, a răspuns tanti Deann, radiind de fericire.

Adventist Review, 8 martie 2001

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

☞ Citește o istorisire biblică în care Domnul Isus a dat viață unei alte fete. Istorisirea se găsește în Matei 9,18.19.23-26. Crezi că familia ei a fost mai fericită când Dumnezeu i-a dat viață prima dată, adică la naștere, sau a doua oară? Acum citește Ioan 3,16. Ce altă viață poate această fată să aștepte cu nerăbdare? Este ea singura care o va primi?

☞ Cu ajutorul familiei tale, numește cinci lucruri cărora Dumnezeu le-a dat viață. Cunoști și pe altcineva care poate să dea viață?

☞ Roagă-i pe adulții din familia ta să îți spună unele dintre lucrurile pe care vor dori să le facă atunci când vor putea trăi veșnic.

☞ Când te rogi, mulțumește-I lui Dumnezeu nu doar pentru că ne-a dat viață aici, pe pământ, ci pentru că ne-a promis și viață veșnică.

Rapoarte și hotărâri

Joi, 5 aprilie, la Cernica a fost convocat Comitetul Executiv al Uniunii, pentru ședința numită de obicei Comitetul de Bilanț. Secretariatul și trezoreria Uniunii au prezentat rapoartele pe anul 2000.

Articolele care urmează, semnate de frații Teodor Huțanu și Ioan Câmpian, sintetizează aspectele cele mai importante din aceste rapoarte. În numărul următor, vom prezenta hotărârile majore care au fost adoptate cu această ocazie.

Considerații statistice

Este adevărat că statisticile exprima în primul rând aspectele cantitative ale obiectivului evaluat, însă atunci când obiectivul este viața spirituală a persoanelor care compun biserica, este imposibil să ometem referirea prioritară la dimensiunea calitativă a credinței noastre. Este important să găsim echilibrul între teama de blestemul numărării Israelului și bucuria că Păstorul cel bun își cunoaște fiecare oaie pe nume.

Voi prezenta ideile raportului secretariatului Uniunii pentru Comitetul de Bilanț în succesiune inversă, tocmai pentru a sublinia relația dintre cauzele calitative și impactul inevitabil al acestora asupra creșterii cantitative a bisericii.

Într-un consens ferm și armonios, membrii comitetului au urmat chemarea Duhului la întâlnirea directă cu imperatiile prezentului:

- Reevaluarea și reasumarea viziunii advente originale este urgentă;
- Revoluționarea spirituală și misiologică ce așteaptă la porțile bisericii este alternativă indiscutabilă la alunecarea spre rutină și disfuncționalitate;
- Redescoperirea esenței misiunii noastre nu poate fi amânată fără afectarea gravă chiar a crezului nostru advent;
- Hristocentrismul așteaptă să ne recucerească din supunerea față de instituționalizare, conducându-ne la izvorul înviorării dragostei dintâi – „Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te” (Apoc. 3,3).

După feroarea milenială, depășită fără dificultăți în calendar (am trecut și anul 2000!), nu este cazul să cedăm tentației de a răi pasul credinței, chiar acum, când adventul este mai aproape de noi ca niciodată.

Statisticile Israelului vizibil devin tot mai brutale, prin realitatea pe care o conturează tot mai pregnant. Chiar dacă cifrele nu au impactul spontan al veștilor misionare, ele sunt în realitate lacrima veștilor misionare, care se lasă încă așteptate. Cu ferestrele deschise spre Cinci-

zecimea timpului din urmă, așteptăm dezvoltarea imaginii profetizate a Rămășiței, care, rămânând încă invizibilă, ne obligă să ne mângâiem viziunea misiologică prin îndreptarea privirii spre biserica invizibilă. Este dureros faptul că, și din statistici, partea vizibilă a bisericii este tot mai puțin vizibilă (vezi tabelul 1).

Refuz să cred că aceste cifre reprezintă începutul retragerii, ci ele au forța

liza gândirea și acțiunea în vederea utilizării harului abundent, care ne așteaptă doar să-i acordăm importanța cuvenită.

• **Atitudinea generală a populației României nu explică regresul nostru misionar.** Deși există o modificare a culturii noastre tradiționale, nevoia cetățenilor noștri după Evanghelia autentică este în creștere.

• **Misiologia noastră este insufici-**

Tabel 1 – Număr de membri 1999-2000 – creștere netă %

Număr de membri	Banat	Moldova	Muntenia	Oltenia	Transilvania de Nord	Transilvania de Sud	Uniune
1999	6.901	14.536	21.125	13.680	7.880	9.407	73.529
2000	7.010	14.437	20.813	13.555	7.766	9.442	73.023
Creștere netă	+ 1,55	- 0,68	- 1,49	- 0,92	- 1,46	+ 0,37	- 0,69

percutoare a strigătului chemării la lupta cea bună a credinței, care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Următoarele cifre ne comunică același adevăr nedorit: în timp ce volumul resurselor investite crește, creșterea pare să fie invers proporțională cu acestea (vezi tabelul 2).

Tabel 2

Anul	1995	1999	2000
Număr de membri	66.817	73.529	73.023
Număr de biserici locale	1.010	1.061	1.066
Număr de angajați	399	458	495
Număr de botezuri	4.146	4.873	2.922
Număr de excluderi	1.033	1.099	1.267

Biserica Domnului și Mântuitorului nostru, pe care o iubim și care are un viitor glorios, are urgentă nevoie de revizuirea integrității mandatului primit, precum și a capacității noastre de luptă pentru finalizarea lui. Exprim următoarele constatări, cu încrederea că ele ne vor cata-

ent adaptată contextului contemporan.

Aplicarea unei misiologii aflate în divergență cu teologia noastră (de exemplu preoția tuturor credincioșilor), metodele misionare impersonale (NET, casete), preferința pentru evanghelizarea spontană (acțiuni de scurtă durată, metamorfozarea evanghelizării în „eveniment”), accentuarea insuficienței a aspectelor sociale în evanghelizare (sănătate, stil de viață, inițiere profesională) trag în derivă entuziasmul pentru mărturisirea adevărată a credinței.

• **Închinarea din Sabat tinde să devină nemotivată.** Serviciile divine rigide, formale, neatractive, sărace și monotone, rămânerea „Cincizecimii pentru mine” ca amintire frumoasă și doar pentru „unii” sunt găuri prin care seva mereu proaspătă a vieții de biserică se scurge legal și letal pentru așteptătorii fericitei nădejdi.

• **Există disfuncționalități ecleziale.** Tendința spre instituționalizare,

omiterea „ridicării în grad” a darurilor spirituale individuale, amânarea revizuirii rolului pastorului – acela de instructor și antrenor al echipelor de lucru ale bisericii – (fapt ce provoacă insatisfacții atât pastorilor, cât și membrilor), agitația păgubitoare cu privire la „alegerile” care traversează periodic biserica, tulburând-o sistematic.

Eliberarea bisericii pentru încheierea glorioasă a marii lupte trece prin transformarea lumii în „parohia mea”, prin refacerea echipei „pastor-credincioși”, acțiune care ar trebui să se alăture inerent rugăciunilor noastre adu-

cătoare de ploaie târzie.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ nu se va încheia nicidecum, până când bărbații și femeile care formează corpul membrilor bisericii noastre nu-și vor da mâna pentru lucrare, unind eforturile lor cu cele ale pastorilor și conducătorilor bisericii” (Ellen White, *Gospel Workers*, pag. 351, 352).

Biserica medievală ne-a transformat religia în spectacol, iar misiunea într-o amintire vagă. Oamenii bisericii sunt artiști, iar credincioșii sunt spectatori. „Biserica de consum” este nebiblică, un subprodus creștin și dezastrul misiunii

noastre. De aceea, să ne aducem aminte de început, pentru a fi gata pentru Misiunea Globală – marea strigare din timpul sfârșitului. Snopii sunt deja copti și așteaptă eliberarea întregii biserici pentru trezire și pentru marele seceriș. „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!” (Mat. 24,45.46).

Teodor Huțanu, secretarul Uniunii

Raportul trezorerului la 31 decembrie 2000

„Ferice de poporul care stă astfel!
Ferice de poporul al cărui Dumnezeu
este Domnul!” (Ps. 144,15)

Anul 2000 s-a încheiat, purtând cu el dovada călăuzirii divine, a plinătății harului și a dragostei lui Dumnezeu. Există multe motive pentru care putem afirma acest lucru, iar binecuvântările din domeniul economic, reflectate prin dăruirea plină de credinșie a copiilor Săi, aduc o certitudine în acest sens. Avem un motiv în plus să declarăm: „Ferice de poporul care stă astfel!”

Prezentăm în continuare un tablou complet al situației zecimilor pe conferințe și al totalului pe Uniune în anul 2000 în comparație cu anul 1999, pentru a cunoaște care este tendința ac-

tora. Conform uzanței generale, cifrele sunt exprimate în mii de lei (vezi tabelul 3).

Se poate constata o creștere substanțială în anul 2000 față de anul 1999, o creștere absolută de peste 50%. Recunoaștem, în schimb, că această creștere a fost determinată și de rata inflației (45,7%) din anul 2000, din țara noastră. Prin reactualizarea ratei de creștere cu rata inflației, se obține creșterea reală de 3,10%. În concluzie, putem afirma că intrările la zecimi în cursul anului 2000 au depășit rata inflației, ceea ce reprezintă o veste foarte bună, dacă încercăm să privim biserica din România prin prisma serviciului financiar. Desigur, acesta nu este singurul mijloc de evaluare și nici nu ar fi bine să fie așa. Indicatorii cantitativi la care de multe ori ne refe-

rim pot deveni o cursă pentru biserică, creând impresia că suntem „bogați, nu ducem lipsă de nimic”. Este timpul să așezăm în balanța evaluării și indicatorii calitativi, cei ai eficienței, și să ne întrebăm dacă am folosit cel mai bine fondurile de care biserica a dispus la toate nivelurile și dacă rezultatele sunt pe măsură. Luând însă în considerare constrângerile financiare din țara noastră, care s-au acutizat în decursul anului trecut și de care membrii nu au fost scutiți, creșterea menționată mai sus nu poate fi altceva decât o demonstrație a harului lui Dumnezeu, a unei atitudini de loialitate a membrilor față de Dumnezeu și față de cauza Sa.

Darul Școlii de Sabat a urmat aceeași tendință, atingând în anul 2000 o

Tabel 3 – Situația zecimilor în perioada 1999/2000

Conferința	Zecimi (mii lei) 1999	Zecimi (mii lei) 2000	Creștere absolută 2000/1999	(%) 2000/1999	(%) reactualizată 2000/1999	Media pe membru pe an 1999	Media pe membru pe an 2000	Media pe membru pe lună 1999	Media pe membru pe lună 2000
Banat	5.296.665	7.918.158	2.621.493	149,49	102,60	767.521	1.129.552	63.960	94.129
Moldova	12.529.366	20.004.968	7.475.602	159,66	109,58	861.954	1.385.673	71.829	115.473
Muntenia	17.497.337	24.298.138	6.800.801	138,87	95,31	828.276	1.167.450	69.023	97.288
Oltenia	8.353.211	13.046.536	4.693.325	156,19	107,20	610.615	962.489	50.885	80.207
Transilvania de Nord	4.318.391	6.967.372	2.648.981	161,34	110,74	548.019	897.164	45.668	74.764
Transilvania de Sud	7.568.102	11.229.029	3.660.927	148,37	101,83	804.518	1.189.264	67.043	99.105
Total	55.563.072	83.464.204	27.901.132	150,22	103,10	736.817	1.142.985	61.401	95.249

Tabel 4 – Situația caselor de rugăciune

Conferința	În construcție în 1996	Inaugurate în 1996	În construcție în 1997	Inaugurate în 1997	În construcție în 1998	Inaugurate în 1998	În construcție în 1999	Inaugurate în 1999	În construcție în 2000	Inaugurate în 2000
Banat	10	3	8	4	19	3	21	3	16	9
Moldova	78	14	78	25	70	11	56	6	62	11
Muntenia	52	0	52	11	20	6	11	10	46	6
Oltenia	33	1	33	10	14	10	23	16	46	11
Transilvania de Nord	16	3	12	3	13	1	5	4	14	3
Transilvania de Sud	12	4	15	7	10	4	15	4	22	3
Total	201	25	198	60	146	35	131	43	206	43

creștere reactualizată de 7,01% față de anul 1999, suma totală a darului Școlii de Sabat în anul 2000 fiind de 4.584.523 mii lei. Ea a rămas la dispoziția conferințelor pentru construcția de case de rugăciune.

O provocare pentru biserică a constituit-o numărul mare de șantiere, de case de rugăciune în construcție. Impresia din ultimii ani a fost că numărul acestora este în scădere, dar realitatea statistică a anului 2000 ne contrazice. La sfârșitul anului 2000, se înregistrau 206 case de rugăciune în construcție, o creștere cu 65 a acestora. Deși a scăzut numărul caselor de rugăciune în construcție din zona urbană, asistăm la o proliferare a celor din mediul rural, fapt ce poate fi explicat prin dinamica extinderii bisericii în aceste zone, unde

au fost înființate grupe sau comunități, care acum își doresc un loc de închinare. Un nou val de inaugurări, sărbători ale dedicării caselor de rugăciune, 43 la număr, a cuprins toate zonele țării.

Prezentăm, în tabelul 5, o situație a caselor de rugăciune în construcție și a celor inaugurate în ultimii cinci ani.

Pentru prima dată, Uniunea Română a participat în anul 2000 cu un dar special (numit „dar pentru Conferința Generală”) de 10.494 de dolari, pentru proiectul „Fereastra 10/40”, și cu suma de 3.763 de dolari, dar pentru tineret, folosită pentru misiunea externă.

Anul 2000 se remarcă și prin finalizarea capelei Institutului Teologic Adventist și a tuturor lucrărilor de finisare din cadrul acestuia. Suma totală în anul 2000 s-a ridicat la 4.500.000 mii lei.

Situația cheltuielilor din bugetul Uniunii

Menționăm faptul că, din totalul zecimii de la nivelul conferințelor, 10 procente sunt transferate Uniunii de Conferințe. Din totalul acestor venituri, 23,89% reprezintă cheltuieli de personal, iar cele administrative și generale, 16,88%. Ponderea cea mai mare o reprezintă cheltuielile departa-

mentale, care se ridică la procentul de 50% din totalul de zecimi, iar în cadrul acestora, subvenția pentru Radio Vocea Speranței este de 1.434.322 mii lei.

Reparații la Stupini

Institutul Biblic de la Stupini are o nouă față, o dată cu terminarea finisărilor exterioare. Cheltuielile totale s-au ridicat la suma de 2.538.385 mii lei și au fost acoperite în întregime din darurile destinate acestui proiect.

Se intenționează ca aceste lucrări să fie finalizate în cursul acestui an, prin susținerea Diviziunii Euro-Africa.

Suntem recunoscători bunului Dumnezeu pentru realizările din anul 2000, tuturor membrilor pentru susținerea financiară, celor implicați în această lucrare atât de importantă pentru cauza Sa.

Ioan T. Câmpian, trezorerul Uniunii

Știri

Conferință biblică la Institutul Teologic. De luni până miercuri, 19-22 martie a.c., sala mare de la Cernica a găzduit conferința biblică cu titlul „Apocalipsa și identitatea adventistă”. Dr. Jon Paulien, profesor de Noul Testament la Universitatea Andrews, i-a condus pe pastorii (cca 75) și pe studenții prezenți (anii mari de studii) într-un studiu foarte serios și profund spiritual. Apelul indirect la studierea stăruitoare și disciplinată a Cuvântului lui Dumnezeu a fost copleșitor. Metodele solide de interpretare a Apocalipsei, puse la punct în mod special în ultimii 25 de ani de către profesorii și cercetătorii noștri, confirmă înțelegerea clasică istorică a profeției apocaliptice și marile linii ale conflictului spiritual care s-a desfășurat de-a lungul veacurilor. Tema centrală a conflictului este închinarea, iar locul crucial al Sabatului în această luptă spirituală finală este confirmat prin para-

lele verbale, tematice și structurale incontestabile între Apocalipsa 14,6 și Exodul 20,11. Iarăși și iarăși am fost îndemnați să fim prudenți atunci când dorim să „citim” împlinirea profețiilor în evenimente care sunt încă în curs de desfășurare sau chiar în viitor. Colectarea de liste interminabile de nenorociri și dezastru nu reflectă spiritul și intenția Apocalipsei. Evenimentele nefaste sunt numai fundalul pe care se profilează conflictul spiritual și pe care strălucește victoria Fiului lui Dumnezeu și a poporului sfinților.

Din Buletinul Președintelui Uniunii, 22 martie 2001

SOS – Telefonul Speranței la 4 ani!

Pe 24 ianuarie 2001, SOS – Telefonul Speranței, o inițiativă a Bisericii Adventiste din Târgu Mureș, a împlinit patru ani de existență. S-a parcurs un drum presărat cu multe experiențe pozitive, datorită lui Dumnezeu și tuturor celor care au oferit susținere morală și financiară. Pentru marcarea acestui eveniment aniversar, a fost organizată o conferință de presă, în ziua de 23 ianuarie, în sala mică a Prefecturii

din Târgu Mureș. Au participat primarul, dr. Dorin Florea, dna Zamfira Pora, secretar general al Prefecturii, și mulți reprezentanți ai mass-mediei. Fiecare participant a primit un dosar cu materiale informative și publicitare despre Telefonul Speranței. După prezentarea activității celor patru ani, cei prezenți și-au exprimat aprecierea și prețuirea pentru această acțiune umanitară din Târgu Mureș, unică în felul ei în România. La știrile serii, posturile locale de televiziune Antena 1 și ProTV au prezentat, pe larg, imagini și comentarii de la întâlnire. De asemenea, ziarele locale au acordat suficient spațiu pentru Telefonul Speranței.

Este potrivit ca, în rugăciunile noastre, să amintim această activitate, iar acum, după patru ani, să poată fi obținută, de la ROM TELECOM, mult dorita linie verde – gratuitatea pentru cei care apelează la acest serviciu telefonic.

Oriunde v-ați afla, puteți suna la Telefonul Speranței. Vă rugăm să îndrăzniți să o faceți și să vorbiți și altora despre el. În fiecare sâmbătă, între orele 19 și 6, puteți

La Iași a avut loc un serviciu divin de reconsacrare pentru familii botezate ulterior încheierii căsătoriei. Este primul program de acest fel în țara noastră.

În toamna anului trecut, familia Angela și Ioan Paicu și-a exprimat dorința să fie organizat un serviciu divin special pentru a se implora binecuvântarea cerului asupra căminului lor, în cadrul Bisericii Adventiste, deoarece botezul lor a avut loc ulterior căsătoriei. Când propunerea a fost discutată în comitetul bisericii „Betania” din Iași, majoritatea membrilor din comitet au spus că și ei doresc acest serviciu divin, fiind în aceeași situație. Vestea s-a întins ca focul în miriște și mulți membri din diferite biserici și-au anunțat participarea.

Programul s-a desfășurat în Sabatul din 17 martie a.c., la Casa Sindicatelor din Iași. Au participat aproximativ 800 de persoane din toate județele Moldovei. După un serviciu devoțional susținut de fratele Iacob Stelian, director pentru viața de familie la Conferința Moldova, trei cupluri s-au rugat pentru ca Isus să fie centrul de gravitație al familiilor creștine. Fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii, a rostit mesajul din partea Domnului, apoi a existat un timp special, în care familiile au fost încurajate să povestească experiențe din

trecutul lor. Discuțiile au adus lacrimi de bucurie în ochii unora dintre participanți.

Cele 70 de familii venite special pentru acest eveniment au fost invitate să se ridice și au scandat, în cor, un legământ afișat pe ecran. Au fost cuvinte de laudă și de recunoștință la adresa lui Dumnezeu, pentru căminul lor, și exprimarea dorinței de a duce o viață curată și folositoare, fiind călăuzite și binecuvântate de Dumnezeu. Apoi fratele Bocăneanu s-a rugat pentru familiile bisericii, implorând harul și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Tineri muzicieni au înobilat programul prin imnuri intonate vocal și instrumental, cu rafinament și cu precizie artistică. În final, grupul vocal „Pro Musica”, dirijat de Anca Baci, a cântat un imn de consacrare, membrii săi prinzându-se de mâini. Exemplul lor a fost urmat în mod spontan de întreaga sală, care s-a ridicat și, cu mâinile unite, crea impresia unui lanț al dragostei care îi cuprindea pe toți cei prezenți.

Credem că Domnul Isus a fost prezent acolo și că „o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui” (Mal. 3,16). Lăudat să fie Isus!

Eugen Baci, pastor la Iași

La Botoșani, un program de evanghelizare a fost urmat de inaugurarea unei grădinițe și a unui cabinet medical la care se vor oferi consultații gratuite.

Cu eforturi considerabile, noua construcție a Bisericii Adventiste din Botoșani a fost adusă în stadiul de a găzdui o evanghelizare de proporții, condusă de fratele Jim Zachary, în perioada 2-16 martie a.c. Fratele Zachary a fost asistat de soția sa, Jeanne, de dr. Myron Mills, evanghelist medical, precum și de un grup de 12 studenți împreună cu profesorul lor, dr. Carlos Martinez, de la Southern University, S.U.A.

Oaspeții au fost invitați în cadrul programului local de televiziune, între orele 17 și 18, pe 5 martie (sora Jeanne Zachary), respectiv pe 9 și 14 martie (dr. Myron Mills).

În ziua de marți, 13 martie, oaspeții au avut o întâlnire cu autoritățile locale, la Primăria municipiului Botoșani. Din partea Primăriei au participat primarul orașului, dl ing. Florin Egner, viceprimarii și consilierul municipal cu probleme de culte. De asemenea, a fost prezent preotul Diaconu, fost protopop, în prezent director al Seminarului Teologic Ortodox. Întâlnirea a avut ca scop găsirea unor modalități de înființare, la Biserica Adventistă din oraș, și de recunoaștere oficială a unui cabinet medical cu consultații gratuite, a unei grădinițe cu program de calculatoare, muzică și limba engleză, precum și a unei cantine pentru săracii din oraș. Întâlnirea a fost deosebit de caldușoasă, iar autoritățile au

promis „tot sprijinul pentru astfel de acțiuni care contribuie la binele botoșănenilor”.

Sâmbătă 17 martie, după încheierea evanghelizării și după închiderea Sabatului, fratele și sora Zachary au inaugurat două dintre obiectivele propuse: grădinița și cabinetul medical. Grădinița este dotată cu trei calculatoare, prin bunăvoința oaspeților, care au promis sprijin privind dotarea cu echipament modern și a cabinetului medical, unde au fost efectuate deja un număr mare de consultații. O echipă de 6 medici și 15 asistente își va oferi serviciile bolnavilor, dar va prezenta și cursuri de prevenire a îmbolnăvirilor, cursuri de gătit, precum și seminarii anti-stres, de abandonare a fumatului și a consumului de alcool.

De la stânga: Valentin Guraliuc, consilier municipal cu probleme de culte, pastorul Dorel Neacșu, preotul Diaconu, directorul Seminarului Teologic Ortodox din Botoșani, dr. Myron Mills, misiionar medical, ing. Florin Egner, primarul municipiului Botoșani, Jeanne și Jim Zachary.

Dorel Neacșu, pastor la Botoșani

să apelezi la 065-210864, în limba română, sau la 065-210865, în limba maghiară.

Violel Dan, coordonator al SOS – Telefonul Speranței

Internet spre cer – Evanghelia prin Internet. INTERCER, o asociație non-profit, formată din membri ai Bisericii Adventiste din țară și din străinătate, își propune să promoveze valorile Sfintelor Scripturi prin intermediul Internetului.

INTERCER oferă Biblia Online și câteva dintre cărțile scrise de Ellen White Online pe Internet, alături de studii biblice, materiale de sănătate, materiale pentru copii și tineri, știri și multe altele.

INTERCER creează și găzduiește pagini de web pentru biserici locale, instituții și publicații adventiste.

INTERCER trimite săptămânal un buletin informativ gratuit pe e-mail, cu știri,

mesaje, experiențe din viața Bisericii Adventiste din țară și din străinătate.

Dacă aveți adresă de e-mail, puteți să scrieți pe adresa lucianmiha@yahoo.com ca să vă înscrieți pentru primirea buletinului informativ. De asemenea, puteți să vizitați paginile INTERCER la www.intercer.org

Lucian Mihăilescu, www.intercer.org, e-mail: lucianmiha@yahoo.com

Abonamente gratuite la *Curierul Adventist* pentru cei nou botezați

Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe, întrunit la data de 4-5 aprilie 2001, a hotărât, la propunerea Casei de Editură „Viață și Sănătate”, să se acorde câte un abonament gratuit la *Curierul Adventist*, pentru perioada iulie-decembrie 2001, fiecărei persoane nou botezate în Biserica Adventistă din România, din anul în curs.

Costul abonamentelor va fi suportat de Casa de Editură, 30%, de conferințele respective, 30%, și de bisericile locale, 40%.

Bisericile locale vor primi, în timp util, prin pastori, taloanele de abonament și instrucțiunile de utilizare.

Comitetul Uniunii speră că oferta va fi bine primită atât de către cei nou botezați, cât și de către bisericile locale implicate și că aceasta va contribui de asemenea la o bună integrare a celor nou veniți în biserică. – Redacția

Felicitări pentru Radio Vocea Speranței. Vichentie Codreanu, un ceasornicar român, a trimis la sediul Adventist World Radio (Radio Mondial Adventist) o frumoasă felicitare și scrisoare. Iată câteva rânduri din ea:

„De câțiva ani, ascult programele dv. aproape în fiecare zi în limba română și uneori în engleză. De aceea, v-am scris ca să vă felicit pentru calitatea extraordinară a programelor dv.... Trebuie să recunosc că ele sunt o adevărată binecuvântare pentru viața mea și vă mulțumesc foarte mult! Le-am vorbit câtorva membri din biserica mea despre programele dv. pe unde scurte și ei au început să asculte Radio Vocea Speranței în fiecare seară la ora 8. Le-a plăcut foarte mult... Să trăiască AWR! Dumnezeu să binecuvânteze AWR! Ați putea, vă rog, să-mi trimiteți o Biblie?... Nu vreau să cheltuiți prea mulți bani, Biblia nu trebuie să fie nouă. Voi fi mulțumit și cu o Biblie folosită... Multă binecuvântare!”

Darurile și rugăciunile dv. pentru lucrarea prin radio dau rezultate!

De la Max Church, prin AWR Inspiration

Noile date de emisie ale postului de radio **Vocea Speranței**, pe unde scurte, în limba română, după trecerea la orarul de vară, sunt următoarele: lungimea de undă 31 m, frecvența 9875 MHz, zilnic între orele 19 și 20.

Albania – o femeie cu o mare credință și foarte ascultătoare de Dumnezeu a decedat. Meropi Gjika, obligată sub regimul comunist din Albania să aștepte 40 de ani pentru a fi botezată, a decedat pe 17 februarie a.c. Gjika a primit solia adventistă a speranței creștine în anii 1940, după ce studiasse Biblia cu Daniel Lewis, un albanez din Statele Unite și primul misionar adventist în Albania. După al doilea război mondial, când regimul comunist a interzis activitatea bisericilor creștine din țară, Gjika a suportat mai mult de patru decenii de represiune religioasă. Când Lewis a fost arestat, ea l-a căutat și i-a trimis alimente și haine la închisoare. În pofida faptului că nu a avut contact cu o comunitate adventistă mai mare, ea a continuat, timp de 46 de ani, să pună deoparte zecime și daruri din venitul său modest.

Ray Dabrowsky, directorul pentru comunicații al Bisericii Adventiste din lumea întreagă, a fost printre primii care au vizitat Albania după ridicarea unora dintre restricțiile de ordin religios, la începutul anilor 1990. El o numește pe Gjika un „simbol al credinței, speranței, iubirii și ascultării”.

„Când am întâlnit-o pentru prima dată, în 1991, am fost copleșit de credința strălucitoare și de speranța pe care le răspândește sora Meropi”, spune fratele Dabrowsky. „Nu puteam să cred că, în pofida tuturor greutăților, într-o țară care interzicea religia, ea continua să-și economisească banii pentru zecime, sperând că, într-o zi, i-i va da Domnului.”

În urma sorei Gjika rămân o fiică, doi fii, nepoți și un strănepot.

ANN Bulletin, 20 februarie 2001

Din lumea religioasă

Convenția Baptistă de Sud din Statele Unite întrerupe discuțiile cu Biserica Romano-Catolică. După 30 de ani, Convenția Baptistă de Sud din Statele Unite întrerupe discuțiile doctrinale oficiale cu Biserica Romano-Catolică.

Cele două biserici, cele mai mari din America, având împreună 78 de milioane de membri, împărtășesc aceleași doctrine creștine fundamentale, dar contactele ecumenice au constituit un punct sensibil pentru unii baptiști.

În 1971, la începutul discuțiilor, ambele părți le-au considerat o ocazie de înțelegere a punctelor de vedere comune și a celor diferite, deși perspectiva unirii într-o singură organizație nu a existat niciodată.

Pastorul Timothy George, decan al Facultății de Teologie Beeson, din Birmingham, Alabama, un participant la discuții din partea baptistă, a afirmat că o mică grupare dintre baptiști a avut „o reacție puternică și oarecum stridentă împotriva acestora”. „Pentru cei mai mulți baptiști, ecumenismul nu este o prioritate majoră.”

Într-o scrisoare din 7 februarie a.c., conducătorii baptiști l-au înștiințat pe episcopul catolic de Lexington, Kentucky, J. Kendrick Williams, copreședintele catolic al comitetului de dialog, cu privire la această hotărâre, dar nu a fost făcut un anunț public. Reprezentantul episcopilor

catolici la dialogul cu baptiștii din sud, fratele Jeffrey Gros, a declarat că partea catolică nu va face nici un comentariu.

Înainte de încheierea contactelor, cei 14 membri ai comitetului vor mai avea două întâlniri stabilite anterior, una între 6 și 8 septembrie, la Seminarul Teologic Baptist din Sud-Est, la Wake Forest, Carolina de Nord, și o sesiune finală în 2002. Negociatorii speră să publice un document privitor la mântuire și un raport sumar despre contactele lor.

Dialogul dintre catolici și baptiștii din sud este unul dintre opt proiecte oficiale similare de discuții cu organizații creștine din Statele Unite. Dialogurile au fost stabilite de episcopii catolici, care au aplicat decretul ierarhiei mondiale cu privire la ecumenism, al Conciliului Vatican II (1962-1965).

Dialogul cu baptiștii a avut ca rezultat trei declarații comune în deceniul 1980-1990, apoi a stagnat timp de câțiva ani, în care baptiștii s-au concentrat asupra unor neînțelegeri interne privitoare la Biblie. Din 1994, când au fost reluate discuțiile, grupul a publicat doar o declarație, în 1999, în care erau definite diferite expresii referitoare la Biblie.

În scrisoarea prin care anunțau întreruperea discuțiilor cu catolicii, baptiștii din sud au spus că ei „nu vor exclude posibilitatea unor întâlniri viitoare”.

Richard Ostling, Associated Press, preluat prin SDANews.

Ivan Safciu (15 iul. 1925, Târgoviște, Dâmbovița – 7 feb. 2001, Târgoviște) s-a născut în familia Dumitru și Anica Safciu. Când avea 6 ani, părinții săi devin adventiști de ziua a șaptea. După terminarea gimnaziului, este botezat, ca și frațele său, George, în Biserica Adventistă. Între anii 1949 și 1951, stră-

bate pe jos sate și orașe răspândind literatură medicală și religioasă. În dorința de a lucra mai eficient pentru Dumnezeu, se înscrie la Institutul Biblic. Urmează cursurile Facultății de Drept (1951-1955), iar în toamna anului 1955 revine la Seminarul Teologic din București, parcurgând doi ani de studiu într-unul singur. În

1956 se căsătorește cu tânăra Olimpia Cioriciu, iar în 1957 se naște singurul lor fiu, Sorin.

În biserică a lucrat ca diacon, ca prezbiter, ca membru în Comitetul Uniunii de Conferințe. Activitatea sa din biserică, precum și cea profesională, de avocat, l-au făcut să își dedice timpul, capacitatea și eforturile pentru binele semenilor săi. Exigent cu sine, era în același timp amabil, prietenos și serviabil, sincer și ospitalier. A sprijinit biserica, slujind-o fizic, material și spiritual.

Boala și suferința s-au instalat treptat. Firul vieții a fost întrerupt după cinci săptămâni de comă, cu încrederea că va fi reluat la învierea celor drepti, potrivit făgăduințelor Scripturii. Fratele Safciu a fost condus la locul de odihnă de numeroși pastori, care au rostit cuvinte de nădejde adventă și de mângâiere familiei și frățietății întristate.

Elena Turturică (n. Nedelcu, 26 nov. 1936 - 25 nov. 2000, Ploiești), la câteva săptămâni de la naștere, rămâne fără mamă, iar tatăl ei pleacă pe front, de unde se întoarce invalid, fără o mână. Este crescută de o bunică. La 14 ani este botezată în Biserica Adventistă. Pe 25 august 1955, se căsătorește cu pastorul Pavel Turturică; în familia lor s-au născut șapte copii, cinci băieți și două fete.

Pavel Ichim (5 nov. 1916, Lipovăț, Vaslui - 24 mai 2000, Galați) s-a născut într-o familie de pionieri adventiști, devenind, la rândul său, un pionier al Bisericii Adventiste în zona orașului Galați. Cu un spirit organizat, a investit o mare parte din viața sa în lucrarea lui Dumnezeu. Bun misionar, organizator și sfătuitor, a lucrat mai mult de douăzeci de ani ca prezbiter. A crescut o nouă generație, care acum poartă răspunderi în biserică. Viața sa rămâne un frumos exemplu.

Gheorghe Lazăr, fost conducător al Bisericii Adventiste din Bragadiru, Teleorman, a încetat din viață în urma unei îndelungate suferințe, pe care a trecut-o fără murmur și cu credință. A încheiat alergarea cu speranța că, în ziua învierii, va fi alături de întreaga familie.

Alexandru Gherghievici, în vârstă de 48 de ani, a încetat din viață în urma unui accident vascular. Slujind ca prezbiter, s-a dovedit a fi omul lui Dumnezeu, atât la amvon, cât și în societate. A fost mereu alături de credincioși și de familie, care a primit cu multă demnitate despărțirea de cel pe care l-a iubit. Aducând o contribuție substanțială sub toate aspectele la finalizarea casei de rugăciune și la zidirea Bisericii Adventiste din Băilești, Dolj, era mereu alături de cei suferinzi și lipsiți, fiind și un misionar de

osebit de rodnic. În mormântarea sa a scos la iveală valori nebanuite de apreciere din partea autorităților orașului, dar și a cetățenilor din Băilești și din împrejurimi, care, în număr de peste 600, l-au condus la locul odihnei.

Valeriu Bărbulescu, fost conducător al Bisericii Adventiste din Râmnești, Vâlcea, un credincios cu teamă de Dumnezeu și cu dragoste pentru lucrarea Lui, a încetat din viață după finalizarea construcției casei de rugăciune, la care a contribuit mult. Speranța revederii cu cei de aproape și cu cei de departe a rămas vie până în ultima clipă.

Gheorghe Ciurea, din Curtișoara, a trecut la odihnă după o suferință care l-a apropiat și mai mult de Mântuitorul. Slujind mulți ani în biserică în vremuri grele și fiind dispus la orice sacrificiu, a dat dovadă de un caracter creștin nobil. Ținând sus flacăra vie a credinței, a inspirat pe mulți la un spirit de slujire tăcută, dar veritabilă. Mulți dintre cei care l-au cunoscut au fost prezenți și cu ocazia despărțirii.

Olguța Roșu, fostă Șuică, a trecut la odihnă în floarea vieții, după o suferință care i-a scurtat viața încet, dar sigur. Comunitățile Poroschia și Furculești, Teleorman, au plâns îndelung pierderea sa. Model de viețuire creștină în caracter și slujire, a dovedit până în ultima clipă că Domnul Hristos trăiește în ea prin cuvinte, gesturi, dragoste, răbdare și sacrificiu. Întotdeauna, grija și preocuparea ei le-au constituit soțul și unicul lor copil, Raul. Nu a știut ce este răutatea și nici murmurul.

Ilișca Leordean (23 apr. 1940, Leordina, Maramureș - 14 nov. 2000). Din fragedă tinerețe este hotărâtă să-L urmeze pe Domnul și, la vârsta adoles-

cenței, este botezată în Biserica Adventistă. A slujit în comunitate ani îndelungați ca dirijor și apoi ca diaconesa în comunitatea din Leordina. A fost motivată de un spirit misionar și preocupată să fie un model pentru cei care nu-L cunoșteau pe Domnul și Mântuitorul ei. Așa le-a învățat și pe cele două fete ale sale, Aurica și Marioara. În ultima perioadă, a fost încercată de o boală necruțătoare, care i-a adus multă suferință, dar și ocazia de a-și reanaliza relația cu Domnul și de a se pregăti pentru ziua în care El îi va răsplăti pe cei neprihăniți. A fost condusă la odihnă, într-o frumoasă zi de toamnă, de peste 450 de persoane, mulți membri și pastori ai Bisericii Adventiste.

Marin Dragu (27 iul. 1907 - 4 feb. 2001) în anul 1931 a fost botezat în Biserica Adventistă din Gostinu, Giurgiu. Aici a lucrat ca prezbiter, prim-diacon, instructor la Școala de Sabat și a făcut colportaj în comunele din împrejurimi. În 1973 s-a mutat în București, devenind membru al comunității Belu, unde a ocupat aceleași funcții. A fost un om credincios, un soț bun și un tată iubitor. A încetat din viață la vârsta de 94 de ani, cu speranța întâlnirii cu Domnul Isus.

Ștefan Iaurum (15 aug. 1932, Peretu, Teleorman - 20 mar. 2001) a primit credința în Biserica Adventistă la vârsta de 16 ani. A slujit Domnului și bisericii cu pasiune și hotărâre. A lucrat cu zel la amenajarea bisericii Peretu 2, la construirea casei de rugăciune a bisericilor Peretu 3 și Peretu 4, unde a fost membru în ultimul timp. Cu umilință, cinsti și sacrificiu, a lucrat ca prezbiter, casier și prim-diacon. O boală neașteptată i-a curmat firul vieții, după câteva luni de suferință.

Numărul de față al *Curierului* conține articole care pot fi de un real folos așteptătorilor revenirii și nu numai. Vă recomandăm: „Creștini buni, cetățeni buni?”, „Dacă lumea îți vine bine”, „Gândire seculară sau gândire biblică?” Tinerii pot găsi un puternic stimulent pentru dedicare socială și spirituală în articolul „Un singur om, ce schimbare!”

În revistă puteți găsi, de asemenea, multe știri de valoare.

Vă dorim lectură plăcută!

În numărul următor, veți putea citi materiale privitoare la libertatea religioasă și rapoarte de la adunările generale ale conferințelor, programate pentru aprilie-mai a.c.

Curierul
Adventist

